Kurt Vonnegut Jr. Oykuleri

"Bu öykülerin hepsini Kurt Vonnegut Jr.'dan çevirmiştim, ya
resimdeki adamdan."

Hakan YURDAKUL

2001 - 203

Kurt Vonnegut Jr. Oykuleri

"Bu öykülerin hepsini Kurt Vonnegut Jr.'dan çevirmiştim, yani resimdeki adamdan."

Hakan YURDAKUL

2001 - 203

İÇİNDEKİLER

Bu Sefer Kimim?

Üyesi olduğum amatör bir tiyatro topluluğu olan Kuzey Crawford Maske ve Peruk Kulübü, ilkbahar sezonunda Tennessee Williams'ın A Streetcar Named Desire adlı oyununu sahnelemeye karar vermişti. O güne kadar bütün oyunları yönetmiş olan Doris Sawyer, annesinin hasta olmasından dolayı bu sefer oyunu kendisinin yönetemeyeceğini açıklamıştı. Ve her ne kadar 74 yaşına kadar bunu başarmışsa da sonsuza kadar yaşayamayacağını belirterek kulübün başka yönetmenler de yetiştirmesi gerektiğini söylemişti.

Bugüne kadar yönettiğim tek şey sattığım alüminyum pencere ve paravanalarının kurulmasıydı, ama oyunun yönetmenliği üstüme kaldı. İşte bu benim, bir pencere, kapı ve küvet kabini satıcısı. Bu yönetmenlik işinden önce bulunduğum en yüksek görev, artık hangisi daha yüksekse, kahyalık veya polislikti.

Yönetmenlik görevini kabul etmeden önce şartlarımı sıraladım, en önemli şartım kulüpteki tek gerçek aktör olan Harry Nash'in, oyunda Marlon Brando'yu oynamasıydı. Harry'nin ne kadar çok yönlü bir aktör olduğu hakkında fikir vermek için, bir yıl içinde The Caine Mutiny Court Martial'da Captan Quegg'i, Abe Lincoln in İllinois'de Abe Lincoln'ü oynadığını söyleyebilirim. Harry Nash sonraki yıl Anne of the Thousand Days'de VIII. Henry'i ve Come Back Little Sheba'da Doc'u oynadı, ve şimdi de A Streetcar Named Desire (Arzu Tramvayı)'da Marlon Brando'yu oynaması için Harry'nin peşindeydim. Harry toplantıda yoktu, bu nedenle oyunda yer alıp almayacağını da söyleyemezdi. Asla toplantılara gelmezdi. Çok utangaçtı. Toplantılara katılmazdı, çünkü yapacak başka bir şeyi olurdu. Evli değildi, kadınlarla bir yerlere gitmezdi -yakın bir erkek arkadaşı da yoktu. Bütün toplantı türlerinden uzak dururdu, çünkü senaryo olmadan hiçbir şey söyleyemez, yapamazdı.

Bu nedenle ertesi gün Harry'nin tezgahtar olarak çalıştığı Miller'ın Hırdavat Dükkanı'na gitmeli ve oyunda yer alıp almayacağını sormalıydım. Ama telefon şirketinden gelen ve Honolulu'yu aramış olduğumu söyleyen telefon faturasıyla planımı değiştirmek sorunda kaldım, hayatımda Honolulu'yu hiç aramamıştım.

Telefon şirketinde, veznenin arkasında daha önce hiç görmediğim güzel bir kız oturuyordu, şirketin otomatik bir faturalandırma makinesini devreye soktuğunu ve makinenin henüz görüşmeleri hatasız olarak tespit edemediğini açıkladı. Makine hata yapıyordu. Ona, "Sadece ben değil Kuzey Crawford'da hiç kimse Honolulu'yu aramamıştır ve aramaz da," dedim.

Faturadaki hatayı düzeltti, Kuzey Crawford'dan olup olmadığını sordum. Hayır dedi. Yeni faturalandırma makinesinin nasıl kullanıldığını şirkette çalışan kızlara öğretmek için geldiğini söyledi. Buradaki işi bittikten sonra başka makinelerle başka bir şehre gidecekti. "Şey", dedim "insanlar makinelerle birlikte gelmek zorunda kaldıkça, her şey yolunda gidebilir bence."

"Anlamadım?" dedi.

"Makinelerin kendi başlarına çalışacakları gün," dedim, "bence insanların gerçekten endişelenmeye başlayacakları gün olacak."

"Oh," dedi. Konuyla çok ilgilenmişe benzemiyordu, ilgilendiği bir konunun olup olmadığını merak ettim. Bir çeşit uyuşukluk halindeydi sanki, neredeyse bir makine gibiydi, otomatik bir telefon-şirketi nezaket makinesi.

"Kasabada ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

"Her kasabada altı hafta kalırım efendim," dedi. Güzel mavi gözleri vardı, fakat gözlerinde pek fazla umut ya da merak taşıdığı söylenemezdi. İki yıldır kasaba kasaba gezdiğini söyledi, her zaman bir yabancı olduğunu.

Ve birden aklıma parlak bir fikir geldi; oyundaki Stella'yı oynayabilirdi. Stella, Marlon Brando'nun eşiydi, Harry Nash'ın oynamasını istediğim karakterin eşi. Böylece oyun için seçmeleri nerede ve ne zaman yapacağımızı söyledim ve eğer seçmelere katılırsa kulübün bundan mutluluk duyacağını.

Şaşırmış göründü, biraz da endişelenmiş. "Şey," dedi, "ilk kez biri beni bir sosyal faaliyete davet

ediyor."

"Bir oyun için, mevcut olanlardan daha iyi olabilecek hoş insanları tanımanın başka bir yolu yok,"

dedim.

İsminin Helen Shaw olduğunu söyledi. Beni ve kendisini şaşırtabileceğini söyledi ve seçmelere gelebileceğini.

Kuzey Crawford'un, bu kadar çok oyunda yer almasından sonra Harry Nash'in oynadığı oyunlardan sıkıldığını düşünebilirsiniz. Fakat gerçek Kuzey Crawford'un sonsuza kadar Harry'i izlemekten hoşlanabileceğiydi, çünkü Harry her oyunda başka biriydi. Karma Lise'nin spor salonunda bulunan perdeler açıldığı zaman, Harry beden ve ruh olarak senaryonun ve yönetmenin söylediği kişi olurdu.

Bir zamanlar birisi gerçek hayatta da önemli ve renkli bir şeyler yapabilmesi için Harry"nin bir psikiyatriste

gitmesi gerektiğini söylemişti, - böylelikle evlenebilir, Miller'ın Hırdavat Dükkanı'nda 50$ haftalıkla yaptığı tezgahtarlıktan daha iyi bir iş bulabilirdi. Fakat bir psikiyatristin, kasabanın bilmediği bir sorundan Harry'i kurtarabileceğinden emin değilim. Harry'nin sorunu henüz bir bebekken Birleşik Kilise'nin basamaklarına terkedilmiş olmasıydı, ebeveynlerinin kim olduğunu asla öğrenememişti.

Miller'in yerinde oyunun yönetmenliğine seçildiğimi ve oyunda yer almasını istediğimi söylediğim zaman, bir oyunda yer almasını isteyen herhangi birine söylediği cümleyi tekrarladı - üzerinde düşünüldüğü zaman bir tür hüzün barındıran cümleyi;

"Bu sefer kimim?"

Onu her zaman seçmelerin yapıldığı Kuzey Crawford Halk Kütüphanesi'nin 2. katına davet ettim. Bugüne kadar bütün oyunları yönetmiş olan Doris Sawyer, tecrübesinden faydalanabilmem için seçmelere geldi. İkimiz üst katta beklerken, seçmelere katılmak isteyenler de alt katta bekliyordu. Bekleyenleri birer birer üst kata çağırmaya başladık.

Kendisi için bir zaman kaybı olsa da Harry Nash de seçmelere gelmişti. Sanırım oyunda oynamaktan bir parça daha fazla bir şey yapmak istiyordu.

Harry'nin ve tabi ki bizim de seçmelerden keyif almamız için, senaryoda karakterin karısını dövdüğü bölümü okuması için ona verdik. Harry, Tennessee Williams'ın yazmadığı ayrıntıları bile es

geçmedi. Örneğin 1,85 boyunda ve yaklaşık 67-68 kg. ağırlığında olan Harry, senaryodan öyle anlaşıldığı için 20-25 kg. kilo almış ve 10 cm. uzamış gibiydi. Üzerinde kendisine biraz küçük gelen bir mezuniyet ceketi ve atbaşı figürü olan biraz kirli kırmızı bir kravat vardı. Ceketini ve kravatını çıkardı, yakasını açtı, elindeki bölüme yoğunlaşarak bana ve Doris'e sırtını döndü. Gömleğinin arkasında büyük bir yırtık vardı ve oldukça yeni bir gömleğe benziyordu. Gömleğini oynayacağı bölüm için yırtmıştı, böylelikle başlangıca kıyasla çok daha fazla Marlon Brando'ya benzedi.

Yüzünü bize geri çevirdiğinde, iriyarı ve yakışıklıydı ve kibirli ve acımasız. Doris karısının, Stella'nın bölümünü okudu, ve Harry bu yaşlı, yaşlı kadına sanki bir seks goriliyle evlenmiş tatlı, hamile bir kızmış gibi eziyet etti. Beni buna inandırdı. Ve ben de oyunda Stella'nın kızkardeşi olan Blanche'ın bölümünü okudum. Harry, kendimi sarhoş ve solgun bir Güneyli kadın gibi hissetmemi sağlamamışsa, Allah belamı versin.

Ve sonra, Doris ve ben yaşadığımız bu yoğun duygusal deneyimden yavaş yavaş uzaklaşırken, Harry, başka bir yerden gelmiş biri gibi, elindeki kitabı bıraktı, ceketini ve kravatını giydi, ve tekrar solgun yüzlü bir hırdavat dükkanı tezgahtarı olarak bana döndü.

"Oldu - oldu mu?" dedi, rolü alamayacağından emin görünüyordu.

"Şey," dedim, " ilk okuma için fena değil."

"Rolü alma ihtimalim var mı?" dedi. Neden her zaman rolü alması konusunda kuşkulanırmış gibi yapardı bilmiyorum, fakat yine öyle yaptı.

"Oyunun büyük ölçüde sana dayanacağını kesin olarak söyleyebilirim," dedim.

Harry çok memnun olmuştu. "Teşekkürler, çok teşekkürler!" dedi, ve elimi sıktı.

"Aşağıda hoş bir kız var mıydı?" dedim, Helene Shaw'ı kastederek.

"Dikkat etmedim," dedi Harry.

Seçmeler için gelen Helen Shaw üst kata çağrıldı, ancak Doris ve ben açıkça hayal kırıklığına uğradık. Oysa Kuzey Crawford Maske ve Peruk Kulübü'nün en sonunda, oyunlarda genellikle genç kızların yerine kullanmak zorunda kaldığımız 40 yaşındaki kadınların yerine iyi görünümlü ve genç bir oyuncu kazandığını düşünmüştük.

Fakat Helen Shaw seçmelerde çok kötüydü. Ona okuması için ne verirsek verelim, telefon faturasında bir sorun olan herhangi birine gülümseyen kızla arasında hiç bir fark olmuyordu.

Doris onu yönlendirmek için elinden geleni yaptı, Stella'nın bir gorile ihtiyacı olduğu için bir gorile aşık olmuş tutku dolu bir kız olduğunu anlaması için çabaladı durdu. Fakat Helene satırları her defasında yine aynı şekilde okuyordu. Bir volkanın bile onu yerinden biraz sarsabileceğini sanmıyordum.

"Canım," dedi Doris, "sana kişisel bir soru sormak istiyorum," dedi.

"Tamam," dedi Helene.

"Hayatında hiç aşık oldun mu?" dedi Doris. "Bu soruyu soruyorum çünkü," diye devam etti, "eski bir aşkını hatırlamak rolü daha içten bir şekilde oynamana yardımcı olabilir."

Helene kaşlarını çattı ve bir an düşündü. "Şey," dedi, "biliyorsunuz çok fazla seyahat ediyorum. Ziyaret ettiğim şirketlerdeki erkeklerin tamamı evliydi ve hiçbir yerde evli olmayanları tanıyacak kadar uzun süre kalmadım."

"Peki ya okuldayken?" dedi Doris. "Okulda hiç aşık olmadın mı?"

Helene yeniden düşünmeye başladı ve sonra "Okuldayken bile çok fazla seyahat edierdim. Babam bir yapı işçisiydi ve nerede iş varsa oraya giderdik. İnsanlara ya merhaba ya da hoşçakal deyip durdum, ikisi arasında bir şey yaşamadan."

"Film yıldızları sayılır mı?" dedi Helene. "Gerçek hayattan bahsetmiyorum tabi, hiç birini tanımıyorum çünkü. Ben televizyonu kastediyorum sadece."

Doris bana baktı ve gözlerini çevirerek, "Sanırım bu da bir çeşit aşktır," dedi.

Ve Helene'e kırıntı halinde de olsa bir canlılık geldi. "Filmleri tekrar tekrar seyrederdim," dedi, "ve filmin erkek yıldızıyla evli olduğumu düşlerdim. Sadece onlar bizimle her yere gelirlerdi. Nereye gidersek gidelim, film yıldızları da orada olurdu."

"Anlıyorum," dedi Doris.

"Teşekkürler Bayan Shaw,"dedim, "Şimdi alt kata inebilir ve diğerleriyle birlikte bekleyebilirsiniz. Sonucu size bildireceğiz."

Böylece yeni bir Stelya bulmaya çalıştık. Ama kulüpte bu role uygun bir tek, bir tek kadın bile yoktu. "Bütün sahip olduğumuz Blanchelar," dedim, bütün sahip olduğumuz oyuncu adaylarının Stalla'nın solgun kız kardeşi Blanche'ı oynayabilecek solgun kadınlar olduğunu kastederek. "İşte hayat, - yirmi Blanche'a karşılık tek Stella."

"Ve bir Stella bulduğun zamanda," dedi Doris, "aşkı tanımadığını söylüyor."

Doris'le birlikte son bir şey deneyebileceğimize karar verdik. Helene'e, Harry Nash'le birlikte bir bölüm okutacaktık. "Harry belki biraz da olsa coşkusunun ortaya çıkmasını sağlayabilir," dedim.

"Bu kızın içinde coşkunun zerresi yok," dedi Doris.

Böylece alt katta bekleyen Helene'i tekrar yukarı çağırdık, ve birini de Harry'i bulmaya gönderdik. Harry seçmelerde asla diğerleriyle birlikte beklemezdi, provalarda da. Oyunda yer almadığı bir dakika bile olsa, insanları duyabildiği, ama kimsenin ona görmediği gizli bir yere kaybolurdu. Kütüphanedeki seçmelerde zamanını, sözlüklerin kapağındaki farklı ülkelerin bayraklarına bakarak geçirdiği referans odasında geçirirdi.

Helene tekrar üst kata geldi, ağlıyor olduğunu görmekten büyük üzüntü ve şaşkınlık duyduk.

"Oh, canım," dedi Doris, "ne oldu?"

"Berbattım, değil mi?" dedi Helene, başını tutarak.

Doris, amatör bir tiyatro topluluğunda ağlayan herkese söylenebilecek sözleri söyledi; "Hayır, kesinlikle harikaydın."

"Hayır değildim," dedi Helene. "Ben yürüyen bir buzdağıyım, ve bunu biliyorum."

"Kimse seni böyle göremez ve sana böyle bir şey söyleyemez," dedi Doris.

"Beni tanımaya başladıkları zaman, söyleyebilirler," dedi Helene. "İnsanlar beni tanıdıklarında, işte bunu derler." Gözyaşları daha da artmıştı. "Olduğum gibi olmak istemiyorum," dedi. "Fakat bir şey yapamıyorum, yapabildiğim sadece bugüne kadar yaşadığım gibi yaşamak. Sahip olduğum tek deneyim, film yıldızlarının çılgın düşlerinden ibaret. Gerçek hayatta hoş biriyle karşılaşınca, ona dokunamayacağım, ne kadar denersem deneyim ona dokunamayacağım büyük bir şişenin içindeymiş gibi hissediyorum kendimi." Ve Helene etrafında büyük bir şişe varmışçasına eliyle boşluğu itti.

"Bana hiç aşık olup olmadığımı sormuştunuz," dedi Doris'e dönerek. "Hayır- fakat olmak isterim. Bu oyunun neden bahsettiğini biliyorum. Stalla'nın ne hissettiğinin ve niye böyle hisstettiğinin varsayıldığını biliyorum. Ben, ben - ben," dedi, gözyaşları devam etmesine izin vermemişti.

"Ben -," dedi Helene, ve tekrar hayali şişeyi itti. "Ben nasıl başlayacağımı bilmiyorum," dedi.

Kütüphanenin merdivenlerinden ağır adımlar işitildi. Sanki bir derin su dalgıcı kurşun ayakkabılarıyla basamakları çıkıyordu. Gelen, kendini Marlon Brando'ya çevirmiş Harry Nash'di. Ayaklarını yerde sürüyordu. Ağlayan bir kadını hor gören görünüşüyle, canlandırdığı karakterin kendisi olmuştu sanki.

"Harry," dedim, "Seni Helene Shaw"la tanıştırmaktan memnuniyet duyuyorum. Helen - Harry Nash. Eğer Stella rolünü alırsan, Harry oyunda kocan rolünde olacak." Harry, Helene'nin elini sıkmak için hir bir harekette bulunmadı. Ellerini cebine soktu, sırtını kamburlaştırdı, ve Helene'i sanki çıplakmış gibi tepeden tırnağa inceledi. Helene'nin gözyaşları tam o anda ve orada kesildi.

"Kavga sahnesinde nasıl olacağınızı merak ediyorum," dedim, "ve sonra yeniden biraraya geldikleri sahnede."

"Tamam," dedi Harry, gözlerini kızın üzerinden çevirmeden. Bu gözler kızın üstündekilerini, onları çıkarabileceğinden daha kısa sürede yakıp küle çevirebilirdi. "Tamam," dedi, "eğer Stell hazırsa."

"Ne?" dedi Helene. Yüzü yabanmersini suyunun rengine dönmüştü.

"Stell - Stella," dedi Harry. "O sensin. Stell, benim karım."

İkisine de birer senaryo uzattım. Harry kendisine uzattığımı teşekkür etmeden elimden kaptı. Helene'nin elleri titriyordu, kitabı ellerinin arasına bırakmak zorunda kaldım.

"Fırlatabileceğim bir şey istiyorum," dedi Harry.

"Anlamadım?" dedim.

"Senaryoda radyoyu pencereden attığım bir bölüm var," dedi Harry, "Radyo yerine ne fırlatabilirim?"

Demir bir kağıt ağırlığı, radyo olarak kullabileceğini söyleyip ona uzattım ve pencereyi ardına kadar açtım. Helene Shaw ölecek bir gibi korkmuş görünüyordu.

"Nereden başlamamızı istersin," dedi Harry, ve profesyonel bir boksörmüş ve maça hazırlanıyormuş gibi omuzlarını kaldırdı.

"Pencereden radyoyu attığın bölümün bir kaç satır gerisinden başlayın," dedim.

"Tamam, Tamam," dedi Harry, maça hazırlanıyor, maça hazırlanıyordu. Bölümü gözden geçirdi. "Haydi," dedi, "ben radyoyu fırlattıktan sonra, o kaçmaya başlayacak, ve onun peşine düşeceğim, ve ona bir yumruk atacağım."

"Evet," dedim.

"Tamam bebek," dedi Harry Helene'e, Helene'nin göz kapakları aşağıya düşmüştü. Birazdan başlayacak olan, Ben Hur'daki savaş arabalarının yarış sahnesinden daha vahşi bir şey olacaktı. "Senin işaretinle," dedi Harry. "Hazırlan bebek. Şimdi!"

Bölüm sona erdiğinde, Helene Shaw bir kamyon kadar ısınmıştı. Ağzı açık bir halde oturdu, başı sabit bir şekilde belli bir yöne dönmüştü. Artık şişenin içinde değildi. Onu içinde tutacak, onu emniyette ve temiz tutacak bir şişe yoktu artık. Şişe gitmişti.

Harry hırıldayarak "Rolü aldım mı, almadım mı?" diye sordu bana.

"Rol senin," dedim.

"Söyleyeceğini söyledin. Ben şimdi gidiyorum... Sonra görüşürüz Stella," dedi Helene'e ve çekip gitti. Arkasından kapıyı çarptı.

"Helene?," dedim, "Bayan Shaw?"

"Hıı?" dedi.

"Stella rolü sizin," dedim. "Çok iyiydiniz."

"Öyle miydim?" dedi.

"İçinde böyle bir ateş taşıdığını tahmin bile edemezdim canım," dedi Doris.

"Ateş mi?" dedi Helene. Orada mıydı, yoksa bir atın üstünde mi, hiç bir fikri yoktu.

"Havai fişekler!, Füzeler! Roma kandilleri!"

"Hı hı," dedi. Söylediği tek şey buydu. Ağzı öyle açık oturduğu sandalyede sonsuza kadar oturacakmış gibi görünüyordu.

"Stella," dedim.

"Hıı," dedi.

"Artık gidebilirsin."

Böylece Karma Lise'de haftada dört kez prova yapmaya başladık. Harry ve Helene öyle bir hızla çalışıyorlardı ki, oyunun sahnelenmesinde görev alan herkes daha dört prova bitmeden heyecan ve yorgunluktan yarı çıldırmıştı. Genellikle bir yönetmen oyuncularından sürekli olarak rollerini öğrenmelerini istemek zorundadır, oysa benim bu tür sorunlarım yoktu. Harry ve Helene birlikte o kadar iyi çalışıyorlardı ki, oyundaki herkes onları desteklemeyi bir görev, bir onur meselesi ve bir mutluluk kaynağı olarak görüyordu.

Kesinlikle çok sanslıydım - veya öyle olduğumu zannediyordum. Her şey o kadar iyi, sıcak ve yoğun geçiyordu ve oyun planının o kadar ilerisindeydik ki, bir bölüm bitince Harry ve Helene'a, "Oyunu sahneye koyacağımız gün içinde bir şeyler bırakır mısınız lütfen? Bütün ateşinizi burada tüketeceksiniz," demek zorunda kalıyordum.

Dördüncü ya da beşinci provada, oyunda solgun kız kardeş Blanche'ı oynayan Lydia yanımda oturuyordu. Gerçek hayatta, Miller'ın Hırdavat Dükkanı'nın sahibi olan Verne'nin karısıydı. Verne, Harry'nin patronuydu.

"Lydia," dedim, "bizim bir oyunumuz var mı veya bizim bir oyunumuz var mı?"

"Evet," dedi, "bir oyununuz var, haklısın." Bu cümleyi sanki bir suç işlemişim gibi, berbat bir şey yapmışım gibi söylemişti. "Kendinle gurur duymalısın."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

Lydia'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, Harry sahneden bağırarak eğer kendisiyle ilgileniyorsam eve gidip gidemeyeceğini sordu. Gidebileceğini söyledim, ve Marlon Brando olarak, yolundaki mobilyaları tekmeleyip kapıyı çarparak gitti. Helene sahnenin solunda, ilk provadaki yüz ifadesiyle bir kanepede oturuyordu. Kızın gücü tükenmişti.

Lydia'ya döndüm ve "Şey - şu ana kadar, mutlu ve gururlu olmak için her şeye sahip olduğumu zannediyordum. Bilmediğim bir şey mi var?"

"Bu kızın Harry'e aşık olduğunun farkında mısın?" dedi.

"Oyunda mı?" dedim.

"Ne oyunu?" dedi Lydia. "Şu anda oyun bitti, kızın yüzüne bir bak." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sen bu oyunu yönetmiyorsun."

"Kim yönetiyor?" dedim.

"Doğa ana ve Helene'nin aleyhine," dedi Lydia. "Ve kız Harry'nin gerçekte ne olduğunu keşfedince ne olacağını düşün." Sonra cümlesini düzeltti. "Harry'nin gerçekte ne olmadığını."

Bu konuda bir şey yapmadım, çünkü bunun beni ilgilendirmediğini düşünüyordum. Lydia'nın bir şeyler yapmaya çalıştığını işittim, fakat pek yol katedemedi.

"Anlarsın," dedi Lydia Helene'e bir akşam, "bir seferinde Ann Rutledge'i oynuyordum ve Harry de Abraham Lincoln'ü."

Helene ellerini çırptı. "Bu muhteşem olmalı!" dedi.

"Bir açıdan öyleydi," dedi Lydia. "Bazı zamanlar o kadar yoğunlaşıyordum ki, Abraham Lincoln'e aşık oluyormuş gibi, Harry'e aşık oluyordum. Ama dünyaya geri dönmek ve onun köleleri kurtaracak bir kahraman değil, sadece kocamın hırdavat dükkanında çalışan bir tezgahtar olduğunu hatırlamak zorunda kalıyordum. "

"O benim karşılaştığım en mükemmel erkek," dedi Helene.

" Elbette, Harry ile oynarken bu böyle," dedi Lydia. "Ama ya son oyundan sonra?"

"Gösteri bittiği zaman," dedi Lydia, "Harry zannettiğin kişi buharlaşarak havaya karışır."

"Buna inanmıyorum," dedi Helene.

"İnanmanın kolay olmadığını kabul ediyorum," dedi Lydia.

Sonra Helene biraz gücenmiş gibi, "Zaten, bunları neden anlatıyorsun ki?" dedi. "Söylediklerin doğru olsa bile, bundan bana ne?"

"Ben - ben bilmiyorum," dedi Lydia, geri çekilerek. "Bunu ilginç bulacağını düşünmüştüm."

"İlginç bulmadım," dedi Helene.

Lydia, sessiz sedasız uzaklaştı. Bu olaydan sonra hiç kimse Helene'i, Harry konusunda uyarmaya kalkmadı. Hatta telefon şirketine artık gezmek istemediğini, Kuzey Crawford'da kalmak istediğini söylediğini anlattığında

bile kimseden tek bir söz bile çıkmadı.

Sonunda oyunu sahneye koyduk. Oyunu üç gece oynadık -Perşembe, Cuma ve Cumartesi- " ve izleyenleri olağanüstü etkiledik. Seyirciler sahnede söylenen her kelimeye inandılar, ve perde aşağı indiğinde solgun kızkardeş Blanche'la birlikte düşkünler evine gitmeye hazırdılar.

Perşembe gecesi telefon şirketindeki diğer kızlar Helene'e bir düzine kırmızı gül gönderdiler.

Perde indikten sonra Helene ve Harry seyirciyi selamlamak için sahneye çağrıldığında, gülleri Helene'in ayaklarını serptim. İleri çıktı, ve Harry'e vermek için buketten bir gül aldı. Fakat herkesin gözlerinin önünde gülü Harry'e vermek için geri döndüğünde, Harry gitmişti. Perde yeniden indi, kız hiçbir şeye ve hiç kimseye bir gül sunuyordu.

Sahne arkasına gittim, ve onu hala o gülü tutarken buldum. Buketten kalanları bir kenara bırakmıştı. Gözlerinde yaşlar vardı. "Neyi yanlış yaptım," dedi bana dönerek. "Onu herhangi bir şekilde aşağıladım mı?"

"Hayır," dedim. "Oyun bittikten sonra her zaman bunu yapar. Oyun bitince, hızla ortadan kaybolur."

"Ve yarın yine ortadan kaybolacak, değil mi?"

"Kendisini bile yanına almadan."

"Peki ya Cumartesi günü?" dedi. "Cumartesi günü partiye gelecektir, değil mi?"

"Harry asla partilere gelmez," dedim. "Cumartesi günü perde kapandıktan sonra, Pazartesi işe gelene kadar kimse Harry'i görmeyecektir."

"Ne kadar üzücü," dedi.

Helene'nin Cuma akşamı performansı, Perşembe akşamı kadar iyi değildi. Başka bir şeyleri düşünüyor gibiydi. Perde kapandıktan sonra Harry'nin uzaklaşmasını izledi. Bir kelime bile söylemedi.

Cumartesi, en iyi oyununu oynadı. Genellikle oyunun hızını Harry belirler. Fakat Cumartesi Harry, Helene'e yetişmeye çabaladı.

Perde son kez kapandığında, Harry yine gitmek istedi, ama bu sefer gidemedi. Helene elini bırakmamıştı.

"Nereye?" dedi.

"Ohh," dedi, "eve."

"Beni partiye götürür müsün?" dedi.

Harry kızardı. "Korkarım ki partilerden pek hoşlanmam," dedi. Marlon Brando tamamen gitmişti. Kekeledi, korktu, utandı - iki oyun arasında olduğu Harry'e dönüşmüştü.

"Pekala," dedi. "Gitmene izin vereceğim - yalnız bana bir konuda söz verirsen."

"Nedir?" dedi, ve ben eğer Helene o sırada gitmesine izin verirse, Harry'nin pencereden atlayacağına emindim.

"Hediyeni verene kadar burada kalacağına dair bana söz vermeni istiyorum," dedi.

""Burada mı?" dedi, gitgide daha çok panikliyordu.

"Söz mü?" dedi.

Söz verdi. Ancak söz vermesinden sonra elini bıraktı. Helene hediyeyi almak için soyunma odasına gidince, sefil bir halde orada beklemeye başladı. Beklerken bir sürü insan onu tebrik etti. Fakat tebrikler onu mutlu etmedi.

Sadece oradan gitmek istiyordu.

Helene hediyeyle birlikte geri döndü. Elinde mavi ciltli bir kitap vardı ve kitabın kırmızı bir kurdelası. Bu Romeo ve Juliet'in bir kopyasıydı. Harry mahçup bir halde sadece "Teşekkürler," diyebildi.

"Umm," dedi Harry.

"En sevdiğim bölümü görmek istemez misin?" dedi.

Böylece Harry kırmızı kurdelanın olduğu bölümü açmak zorunda kaldı.

Helene ona yaklaştı, ve Juliet'in sözlerinden bir satırı okudu. "Buraya nasıl gelebildin, söyle bana ve neden? Bahçelerin duvarı yüksektir ve zordur tırmanmak, ve eğer akrabalarım seni bulacak olursa ölümdür sonun." Sonra bir sonraki satırı işaret etti; "Şimdi de Romeo'nun sözlerine bakalım."

"Umm," dedi Harry.

""Romeo'nun sözlerini oku," dedi Helene.

Harry boğazını temizledi. Okumak istemiyordu, fakat okumak zorundaydı. "Aşk ışığının kanatlarıyla aştım duvarları," günlük sesiyle okuyordu. Fakat sonra sesi değişiverdi." Kayadan engeller, aşkı dışarda tutamaz." Sonra doğruldu, birdenbire sekiz yaş gençleşti, yiğit bir delikanlıydı şimdi. "Ve aşk herşeye kadirdir," okumayı sürdürdü, "bu yüzden akrabaların bir şey yapamaz bana."

"Eğer seni görürlerse, öldürürler," dedi Helene, ve Harry'le birlikte yürümeye başladı.

"Yazık!" dedi Harry, "kılıçlarının yirmisinden daha çok tehlike vardır bakışlarda." Helene, onu çıkışa doğru götürüyordu. "Bana bak, ama mutlulukla," dedi Harry, "ve ben onların düşmanlıklarına karşı dayanıklı olayım."

"Seni burada görmelerine izin vermeyeceğim," dedi Helene ve duyduğumuz son cümlede bu oldu. İkisi kapıdan çıkmışlar ve gitmişlerdi.

Partiye katılmadılar. Bir hafta sonra evlenmişlerdi.

O sırada okudukları oyuna göre zaman zaman garipleşseler de, mutlu görünüyorlardı.

Otomotik faturalandırma makinesinin yine hata yapması üzerine ertesi gün telefon şirketine damladım. Son olarak hangi oyunu okuduklarını sordum.

"Geçen hafta," dedi, "Othello'yla evlendim, Faust tarafından sevildim ve Paris tarafından öldürüldüm. Kasabadaki en şanslı kız olmadığı mı söyleyebilir misin?"

Aynı fikirde olduğumu, kasabadaki kadınların çoğunun da böyle düşündüğünü söyledim.

"Onlara şans verilmediği söylenemez," dedi.

"Çoğunluğu heyecana dayanamadı," dedim. Ve ona bir başka oyunu yöneteceğimi söyledim.

Onun ve Harry'nin oyuna katılıp katılmayacaklarını sordum. Kocaman gülümsedi ve sordu, "Bu sefer kimiz?"

Civciv Çıkacak, Kuş Çıkacak

Bir akşam barda oturuyor, nefret ettiğim bir adam hakkında oldukça yüksek sesle konuşuyordum. Arkamda oturan sakallı bir adam dostane bir şekilde sordu, "Neden onu öldürmüyorsun?"

"Düşünüyorum," dedim. "Düşünmemeliyim değil mi?"

"Durumu daha açık bir şekilde düşünmene yardım edeyim," dedi. Sesi derinden geliyordu. Geniş bir ağzı vardı.

Siyah tiftik bir takım elbise giymiş ve siyah bir kravat takmıştı. Küçük kırmızı ağzı müstehcen bir şekilde kıvrılmıştı. "Sinirden kıpkırmızı kesilmiş gibi görünüyorsun," dedi. "İhtiyacın olan serinkanlı ve deneyimli bir cinayet danışmanı, işi senin için planlayacak ve seni gereksiz bir Çingene kavgasından kurtaracak."

"Nereden bir tane bulabilirim?" dedi.

"Buldun bile," dedi.

"Çıldırmış olmalısın," dedim.

"Haklısın," dedi. "Hayatımı tımarhaneye girip çıkarak geçirdim. Bu durum hizmetlerimi daha da cazip hale getiriyor. Aleyhinde şahitlik yapsam bile, avukatın tanınmış bir kaçık olduğumu ve işin arkasında bir sabıkalının olduğunu kolaylıkla ispatlayacaktır."

"Suçun neydi?" dedim.

"Önemli bir şey değil - lisanssız tedavi uygulamak,"dedi.

"O zaman bir cinayet değil, değil mi?" dedim.

Hayır" dedi,"fakat bu cinayet işlemediğim anlamına gelmez. Doğruyu söylemek gerekirse, lisanssız tedavi uygulamakla suçlanmamla ilgili herhangi bir şey yapan hemen herkesi öldürdüm." Tavana baktı, kafasından bazı hesaplar yaptı."Yirmi-iki, yirmi-iki kişi -belki daha fazla," dedi. "Belki daha fazla. Hepsini öldürmek bir kaç yıl aldı ve doğrusu her Allah'ın günü de gazete okumadım."

"İnsanları öldürürken hapiste değildin," dedim,"ve sabah uyanıp yine birilerini öldürdüğünü mü okudun?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Çoğunu kodesteyken öldürdüm. Anlarsın," dedi," duvardaki kedi tekniğini kullandım, sana da bu tekniği tavsiye ediyorum."

"Bu yeni bir teknik mi?" dedim.

"Öyle olduğunu düşünmeyi seviyorum," dedi. Kafasını salladı. "Fakat açık ki, bunu ilk düşünen kişi ben değilimdir. Nihayetinde, cinayet, eski, eski bir sanat."

"Bir kedi mi kullanıyorsun?" dedim.

"Bu sadece bir benzetme," dedi. "Anlarsın," dedi, "bir adam bir kediyi bir duvarın üzerinden fırlatınca çok ilginç bir yasal soru ortaya çıkar. Eğer kedi birinin üzerine düşerse, tırmalayarak gözlerini çıkarırsa, kediyi atan sorumlu olur mu?"

"Kesinlikle," dedim.

"Peki," dedi."Şimdi de şunu düşünelim - eğer kedi kimsenin üzerine düşmez, fakat on dakika sonra gidip birini tırmalarsa kediyi atan sorumlu olur mu?"

"Hayır," dedim.

"İşte," dedi, "dertsiz tasasız bir cinayet için duvardaki kedi tekniği sanatı da işte budur."

"Saatli bomba mı?" dedim.

"Hayır, hayır, hayır," dedi, berbat hayal gücüme acıyarak.

"Yavaş etki eden zehirler? Bakteriler?" dedim.

"Hayır," dedi. "Ve bir sonraki ve nihai tahminini de biliyorum: şehir dışından kiralık katil tutmak." Arkasına yaslandı, kendinden bayağı hoşnuttu. "Belki de bu şeyi gerçekten de ben keşfetmişimdir."

"Vazgeçiyorum," dedim.

"Bunun anlatmadan önce," dedi, "karımın fotoğrafını çekmesine izin vermelisin." Karısına beni işaret etti. Cılız, ince dudaklı, kırmızı saçlı ve kötü dişlere sahip bir kadındı. Önünde dokunulmamış bir bardak bira ile bir kabinde oturuyordu. Besbelli ki deliydi, şizofreninin acı veren keskinliğiyle bizi izliyordu. Arkasındaki sehpaya sabitlenmiş flaşlı bir Rollieflex'i olduğunu gördüm.

Kocasının işaretiyle yanımıza geldi ve fotoğrafımı çekmeye hazırlandı. "Kuşa bak," dedi.

"Fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum," dedim.

"Peynir de," dedi ve flaş patladı.

Gözlerim barın loşluğuna tekrar alıştığında kadının kapıdan dışarı kaçtığını gördüm.

"Kahrolası bu da neyin nesi şimdi?" dedim.

"Sakin ol. Yerine otur," dedi."Fotoğraf çektirdin. Hepsi bu."

"Fotoğrafımla ne yapacak?" dedim.

"Tab edecek," dedi.

"Ya sonra?" dedim.

"Albümümüze yerleştirecek," dedi, "altın hatıralarımızın hazine evine."

"Bu bir tür şantaj mı?" dedim.

"Yapmaman gereken bir şeyi yaparken mi fotoğrafını çekti?" dedi.

"O fotoğrafı istiyorum," dedim.

"Batıl inançları olan biri değilsin, değil mi?" dedi.

"Batıl inanç mı?" dedim.

"Bazı insanlar fotoğrafları çekildiği zaman," dedi, "makinenin ruhlarının bir kısmını da aldığına inanırlar."

"Neler döndüğünü öğrenmek istiyorum," dedim.

"Otur, anlatacağım," dedi.

"İyi ve hızlı olsun," dedim.

"İyi ve hızlı olacak dostum," dedi."Benim adım Felix Koradubian. Bu isim bir şey çağrıştırdı mı?"

"Hayır," dedim.

"Bu şehirde yedi yıl boyunca psikiyatristlik yaptım," dedi. "Grup psikiyatrisi. Kullanılmış bir araç parkı ve renkli bir cenaze evinin arasındaki bir şatonun yuvarlak, aynalı balo salonunda."

"Şimdi hatırladım," dedim.

"İyi," dedi, "Allah için, yalancının teki olduğumu düşünmenden korktum."

"Sahte doktorluktan içeri girmiştin," dedim. "Aynen öyle," dedi.

"Liseyi bile bitirmemiştin," dedim.

"Unutmamalısın ki," dedi, "Freud da bu alanda kendi kendini yetiştirmişti. Ve bir şey daha, Freud parlak bir sezgi gücünün, tıp fakültelerinde öğretilenler kadar önemli olduğunu söylemişti." Kuru kuru güldü. Küçük kırmızı ağzı, bu gülüşün neşeden kaynaklanmadığını gösteriyordu. "Yakalandığım zaman," dedi, "liseyi ve hatta inanmazsın belki de üniversiteyi bitirmiş genç bir memur bana paranoyağın ne olduğunu sordu. Düşünebiliyor musun?" dedi. "Yıllardır bu şehrin delirmişleri ve neredeyse delirecekleri ile uğraşıyorum ve belki de Jerkwate Üniversitesi'nde psikolojiye giriş dersi almış bu genç bücür, böyle bir soruyla beni şaşkına çevirebiliyor."

"Paranoyak nedir?" dedim.

"Bu saygıdeğer sorunun, gerçeği arayan bilgisiz bir adam tarafından samimiyetle sorulduğunu umuyorum.," dedi.

"Öyle," dedim. Öyle değildi.

"Güzel", dedi. "Bu noktada bana duyduğun saygı çabucak artmış olmalı."

"Öyle," dedim. Öyle değildi.

"Bir paranoyak, sevgili dostum," dedi, "dünyanın ne olduğu hususunda akıllıca ve bilgilendirilmiş bir şekilde delirmiş bir kişidir."

"Kendinin de böyle olduğuna mı inanıyorsun?" dedim.

"Dostum," dedi, "Ben mahvolmuş bir adamım. Tanrım, yılda altmışbin dolar kazanıyordum -saatte altı hasta, hasta başına beş dolar ve yılda ikibin saat. Zengin, gururlu ve mutlu bir adamdım. Ve bu zavallı kadın, fotoğrafınızı çeken, güzeldi, bilgiliydi ve huzurluydu."

"Çok kötü," dedim.

"Gerçekten de çok kötü dostum," dedi. "Ve artık yalnız bizim için de değil. Bu hasta bir şehir, kimsenin kendileri için bir şey yapmadığı binlerce ve binlerce hasta insanla dolu hasta bir şehir. Yardım ettiklerimin çoğu fakir, yalnız, doktorlardan korkan insanlardı. Artık onlara kimse yardım etmiyor." Omuz silkti. "Evet," dedi, "insan aklının sularında yasadışı avlanırken yakalandım, ardından da bu çamurlu sulara geri döndüm."

"Hasta kayıtlarını birilerine teslim etmedin mi?" dedim.

"Onları yaktım," dedi. "Kurtardığım tek şey, sadece benim bildiğim, tehlikeli paranoyaklardan, şehrin ahşap yapılarında gizlenen şiddetli hastalardan, açıkça söylemek gerekirse, bir çamaşırcıdan, bir telefon teknisyeninden, bir çiçekçi yardımcısından, bir asansör operatöründen ve böylelerinden oluşan bir liste."

Koradubian gözlerini kırptı. "Büyülü listemdeki, hepsi de sesler duyan, dışarıda kendilerini yakalamak için birilerinin olduğunu zanneden, yeterince korkutulursa öldürebilecek yüzyirmiüç isim."

Geriye yaslandı ve gözleri parladı. "Görüyorum ki anlamaya başladın," dedi. "Tutuklandığım zaman ve sonra kefaletle serbest kalınca bir fotoğraf makinesi aldım - senin de fotoğrafını çeken makineyi. Ve karımla birlikte Bölge Başsavcısının, Tıp Birliği Başkanının, mahkumiyetimi isteyen bir başyazarın gizlice fotoğraflarını çektik. Daha sonra, karım hakimi ve jüriyi, karşı tarafın avukatını ve hepsi de düşmanca olan tanıkların fotoğrafını çekti.

"Sonra benim paranoyakları çağırdım ve onlardan özür diledim. Onlara korkunç bir komployu ortaya çıkardığımı, komplocuların fotoğraflarını çektiğimi söyledim. Fotoğrafları iyice ezberlemelerini, her an alarmda ve silahlı olmaları gerektiğini söyledim. Ve onlara yeni fotoğraflar göndereceğime söz verdim."

"Korkutabilmek beni baştan çıkarmıştı, sebepsizce öldüren masum görünümlü delilerle dolu bir şehrim vardı."

"Fotoğrafım, benim fotoğrafım da sende " dedim sefil bir şekilde.

"Fotoğrafını hassas ve dikkatli bir şekilde saklayacağız," dedi Koradubian, "tabi sen de bu sohbetimizi bir sır olarak saklayacak ve bana ödeme yapacaksın."

"Ne kadar?" dedim.

"Üzerinde ne kadar varsa," dedi.

Oniki dolarım vardı. Hepsini ona verdim."Şimdi fotoğrafımı alabilir miyim?" dedim.

"Hayır," dedi. "Üzgünüm. Korkarım ki bu kesinlikle mümkün değil. Bilirsin, herkes yaşamak zorundadır." İçini çekti, parayı cüzdanına sıkıştırdı.

"Utanç verici günler, utanç verici günler," diye homurdandı. "İlk defa bir profesyonel olarak saygı gördüğümü düşünmüştüm."

Kıymetli Karına ve Oğluna Geri Dön

Gloria Hilton ve beşinci kocası New Hampshire'de fazla kalmadılar, fakat onlara bir duş kabini satamayacağım kadar da az kalmadılar. Aslında asıl işim alimünyum doğrama pencere ve paravanlar yapmak, fakat bu işteki herkes kolaylıkla duş kabinleri de yapabilir.

Sipariş edilen duş kabini Glora Hilton'un özel duşu içindi. Bunun kariyerimin zirvesi olduğunu düşünüyordum. Bazı erkeklerden kudretli barajlar veya yüksek gökdelenler yapmaları, korkunç veba salgınlarını altetmeleri veya büyük orduları savaşa sokmaları beklenir.

Benden mi?

Benden de dünyadaki en ünlü insanın duş kabinini yapmam bekleniyordu.

İnsanlar Gloria Hilton'la nasıl tanıştığımı sorarlar. Onlara genellikle şöyle derim, "O kadını kendi gözlerimle bir kez gördüm, bir sıcak hava mazgalının aralıklarından." Duş kabinini istedikleri banyo, zemindeki bir sıcak hava mazgalıyla ısıtılan banyolardandı. Mazgal ısıtma sistemine bağlanmamıştı. Sadece alt kattaki odanın tavanından ısı çekiyordu.

Mazgalın aralıklarından işitilebilen bağrışmalar başladığı sırada kabini kuruyordum. İşin oldukça hassas bir bölümündeydim; su sızıntısını önlemek için kabinin kenarlarına contaları yapıştırıyordum, bu nedenle mazgalı kapatmam imkansızdı. İstesem de istemesem de işim olmayan bu şeyleri dinlemek zorundaydım.

"Bana aşktan bahsetme," dedi Gloria Hilton beşinci kocasına, "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen aşkın anlamını bilmiyorsun."

Mazgaldan bakmıyordum, dolayısıyla sesin arkasına yerleştirdiğim yüz, filmlerdeki yüzüydü.

"Belki de haklısın Gloria," dedi beşinci kocası.

"Onurum üzerine yemin ederim ki haklıyım," dedi.

"Şey -" dedi, "bu sözün tartışmaya son noktayı da koyuyor. Gloria Hilton'un onuru gibi kutsal bir kelimeyle nasıl tartışabilirim ki?"

Adamın tipini biliyordum. Duş kabiniyle ilgili bütün görüşmeleri bu adamla yapmıştım. Adama aynı zamanda, iki banyo penceresi için iki Fleetwood Trip - L - Trak penceresi satmıştım. Bu pencerelerin perdeleri kendi kendine saklama özelliği vardı. Yaptığımız bütün görüşmelerde karısından "Bayan Hilton" olarak bahsetmişti. Bayan Hilton bunu istedi, Bayan Hilton şunu istedi. Sadece otuzbeş yaşındaydı, fakat gözlerinin altındaki halkalar onu altmışında gösteriyordu.

"Sana acıyorum," dedi Gloria Hiton, "Aşık olamayan herkese acıyorum. Onlar dünyadaki en acınası insanlardır."

"Sen konuştukça", dedi, "sen konuştukça onlardan biri olduğuma emin oluyorum."

Konuşan elbette yazardı. Karım aklına Hollywood'la ilgili bir sürü ıvır zıvır doldurmuştu, ve bana Gloria Hilton'un önce bir motorsikletli polisle, sonra bir şeker milyoneriyle, sonra Tarzan'ı oynamış biriyle, sonra menejeriyle ve en sonunda da bu yazarla evlendiğini söylemişti. İçlerinden sadece yazarı tanıyordum, George Murra'yı.

"İnsanlar sorunun ne olduğunu merak edip duruyorlar." dedi Gloria." Cevabı biliyorum. Çok basit: erkeklerin çoğu aşk kelimesinin anlamını bilmiyorlar."

"Anlamını öğrenmem için en azından bir şans ver," dedi Murra."Bir yıldır tek bir şey bile yapmadım, bir duş kabini ısmarlamak ve aşkın ne anlama geldiğini bulmaya çalışmak dışında."

"Bunun için de beni sorumlu tutuyorsun sanırım," dedi.

"Ne için sorumlu tutuyorum?" dedi.

"Evlendiğimizden beri bir kelime bile yazmamış olduğun gerçeğinden," dedi. "Bunun her nasılsa benim de hatam olduğuna inanıyorum."

"O kadar sığ biri olmadığımı umuyorum," dedi. "Bunun bir tesadüf olduğunu biliyorum. Bütün akşam kavga ediyor, bütün günü fotoğrafçılar ve gazeteciler ve benzer arkadaşlarınla geçiriyoruz. Benim tükenmiş olmam gerçeğiyle onların hiç bir alakası yok."

"Sen acı çekmekten hoşlananlardan birisin," dedi.

"Yaşamak için akıllıca bir yol," dedi.

"Sana dürüstçe söylemek istiyorum," dedi, "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Biliyordum," dedi, "Er ya da geç bunu söyleyecektin."

"Şunu da söylemeliyim," ded,, "bu komodiye bir son vermeye karar verdim."

"İlk olarak benim öğrenmeme izin vermen nezaketini kanıtlıyor.," dedi. "Louella Parsons'a bu durumu bildirecek miyim, yoksa zaten biliyor mu?"

Contayı duşun kenarına yapıştırdım, artık mazgalı kapayabilirdim. Demir parmaklıklardan aşağıya baktım, Gloria Hilton oradaydı. Saçını bigudilerle sarmıştı. Dağınık görünüyordu. Kaşlarını düzeltmeye bile zahmet etmemişti. Bir tür kombinezon ve önünü açık bıraktığı bir bornoz giymişti. Yemin ederim ki bu kadın kullanılmış bir kanepeden daha hoş değildi.

"Çok eğlenceli biri olmadığını düşünüyorum," dedi.

"Benimle evlendiğinde ciddi bir yazar olduğumu biliyordun," dedi.

Ayağa kalktı. Musa'nın Yahudilere vadedilmiş toprakların önlerindeki tepenin ardında olduğunu söylemesi gibi kollarını açtı, "Kıymetli karına ve kıymetli oğluna geri dön," dedi. "Artık seni yolundan alıkoymayacağım."

Mazgalı kapattım.

Beş dakika sonra, Murra yukarı geldi ve ortalığı toplamamı söyledi. "Bayan Hiton duşunu kullanmak istiyor," dedi. Bir erkeğin yüzünde böyle tuhaf bir ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Kıpkırmızıydı ve gözlerinde yaşlar vardı - fakat çılgın bir kahkaha onu zorluyor ve kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Henüz tam olarak bitirmedim," dedim.

"Bayan Hilton'un işi bitti.," dedi. "Ortalığı topla!"

Sonuçta kamyonuma atladım ve bir fincan kahve içmek için kasabaya gittim. Duş kabininin kapısı ahşap bir askıda kamyonumun arkasında açıktaydı ve gerçekten dikkat çekiciydi.

İnsanların çoğu bir kabin kapısı sipariş ettikleri zaman üzerinde en fazla bir flamingo veya denizatı resmi olmasını isterler. Massachusetts, Lawrance yakınlarında bir yerde olan fabrika kapı başında altı dolar daha alarak kapıya bir denizatı veya flamingo resmi yerleştiriyordu. Fakat Gloria Hilton kapının üstünde iki fit eninde büyük bir "G" harfi ve "G" harfinin ortasına başının gerçek boyutlardaki bir resminin olmasını

istemişti. Başın gözleri kabinin zemininden beş fit iki inç yukarda olacaktı, çünkü duşta ayakta olduğu zaman gözleri de aynı yükseklikte oluyordu.

Lawrence'dekiler çılgına döndü.

Kahve içtiğim insanlardan biri de Harry Crocker'dı, su tesisatçısı. "Ölçüleri bizzat kendi ellerinle almak konusunda ısrar ettiğini umarım," dedi, "böylelikle figür tam olarak olması gerektiği yerde olur."

"Bu işi kocası yaptı," dedim.

"Bazıları bütün şansı topluyorlar," dedi.

Kontürlü telefona doğru ilerledim, Murra'nın evini arayıp geri dönüp işimi bitirmem için müsait olup olmadığını soracaktım. Telefonları meşguldü.

Kahveme bitirmek için döndüğümde Harry Crocker "Kasabada her hangi birinin bir daha asla sahip olamayacağı bir şansı kaybettin," dedi.

"Neyi kaybetmişim?" dedim.

"Gloria Hilton ve hizmetçisi saatte iki yüz mil hızla kasabayı terkediyorlardı," dedi.

"Nereye doğru gittiler?" dedim.

"Batıya," dedi.

Böylelilkle Murra'yı bir kez daha aramayı denedim. Gloria Hiton'un gitmesiyle telefon trafiğinin de sona ermiş olacağını zannediyordum. Fakat telefon bir saat kadar meşgul çalmayı sürdürdü. Birinin telefonun kablosunu kopardığını düşündüm, fakat operatör telefonun çalıştığını söyledi.

"O zaman numarayı bir kez daha deneyin," dedim operatöre.

Bu sefer telefon çaldı.

Telefonu Murra açtı. Ona sadece "Alo" diyebildim. Birden aşırı derecede heyacanlanmıştı. Heyecanı duş kabininin bitmemiş olmasından kaynaklanmıyordu. Heyecanlanmıştı çünkü beni John adında biri sanmıştı.

"John, John," dedi, "Tanrıya şükür aradın!"

"John," dedi tekrar, "ne düşündüğünü biliyorum ve böyle düşünmenden dolayı seni suçlamıyorum - fakat telefonu kapatmadan önce lütfen beni dinle. Beni terketti John. Hayatımın bu bölümü kapandı - bitti! Şimdi parçaları toplamaya çalışıyorum John," dedi, "biraz merhametin varsa buraya gelirsin. Lütfen John lütfen, John lütfen."

"Bay Murra - ?" dedim.

"Evet?" dedi. Sesi telefondan uzaklaştı, sanırım benim evin içinde bir yerlerde olduğumu zannediyordu.

"Benim Bay Murra," dedim.

"Yani kimsin?" dedi.

"Çok önemli bir şehirlerarası görüşme bekliyorum," dedi. "Lütfen telefonu kapat."

"Afedersiniz," dedim, "sadece ordaki işi bitirmemi isteyip istemediğinizi öğrenmek istemiştim."

"Asla," dedi. "Unut o kabini! Cehenneme kadar yolu var!"

"Bay Murra -" dedim, "O duş kapısını geri alamam."

"Bana faturayı gönder," dedi. "Kapı sana hediyem olsun."

"Nasıl isterseniz," dedim. "Bir de iki Fleetwood Trip - L - Trak pencereniz var."

"Onları çöpe at!" dedi.

"Bay Murra," dedim," sanırım bir şeye canınız sıkılmış -"

"Tanrım ne kadar da zekisin!" dedi.

"Belki o kapıyı atmak anlamlı olabilir," dedim, "fakat pencereler asla bir ruhu yaralamaz. Neden oraya gelip pencereleri monte etmeme izin vermiyorsunuz? Orada olduğumu farketmezsiniz bile."

"Pekala, pekala, pekala!" dedi ve telefonu kapattı.

Fleetwood Trip - L - Trak ilk hat penceremizdi, dolayısıyla iş hıza ve kirliliğe gelmezdi. Banyo küvetinde yaptığımız gibi, çerçevenin etrafına tamamen conta yapıştırırdık. Bu nedenle Murra'nun evinde bir süre hiç bir şey yapmadan yapıştırıcının kurumasını bekledim. Fleetwoodlarla kaplanmış bir odayı ağzına kadar suyla doldurabilirsiniz, dışarıya bir damla bile sızmaz.

Yapıştırının kurumasını beklerken, Murra geldi ve bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu.

"Pardon ben mi?" dedim.

"Belki de duş kabini monte edenler görev başında içmiyorlardır," dedi.

"Sadece televizyonda," dedim.

Böylece beni mutfağa götürdü, ve bir şişe, buz ve bir çift bardak çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Aşkın ne olduğunu bilmeyebilirim," dedi, "fakat, Tanrı aşkına en azından asla tek başıma sarhoş

olmam."

"Sarhoş mu olacağız," dedim.

"Daha iyi bir önerin yoksa," dedi.

"Bir dakika düşünmeliyim," dedi.

"Bu bir hata," dedi. "Hayatın çoğunu böyle berbat bir şekilde harcarsınız. Bu yüzden siz Yankiler bu kadar soğuk tiplersiniz," dedi. "Çok düşünüyorsunuz. Bu yüzden nadiren evleniyorsunuz."

"Önemsiz de olsa parasızlık da bir başka neden ," dedim.

"Hayır, hayır," dedi. "Durum çok daha derinlerde. Siz buradakiler devedikenini sağlam bir şekilde

tutamıyorsunuz." Bir devedikenini gerçekten sıkı ve hızlı bir şekilde yakalarsanız, elinize dikenin nasıl batmayacağını bana açıklaması gerekti.

"Devedikeni hakkındaki bu şeye inanmıyorum," dedim.

"Tipik New England tutuculuğu," dedi.

"Buralardan olmadığınız sonucuna varıyorum," dedim.

"O mutlulukla müşerref olamadım," dedi.

"Böylesi de güzel," dedim.

"Herkes sahte," dedi.

"Bunun hakkında bir şey bilmiyorum," dedim.

"Bu yüzden burda oturmaya karar vermiştik," dedi. "Karımın -ikinci karımın- düğünümüzdeki bütün gazetecilere dediği gibi, 'Sahte olan her şeyden uzaklaşıyoruz. İnsanların gerçek oldukları bir yere yaşamaya gidiyoruz. New Hampshire'da yaşayacağız. Kocam ve ben orada kendimizi bulacağız. O yazacak, yazacak ve yazacak. Bugüne kadar yazılmış en güzel senaryoyu benim için yazacak.'"

"Gazete veya dergilerde bununla ilgili hiç bir şey okumadın mı?" dedi.

"Hayır," dedim. "Eskiden bu tip dergilere abone bir kızla çıkardım, ama bu yıllar önceydi. O kıza ne olduğu hakkında hiç bir fikrim yok."

Konuşma sürerken bir galon Old Hickey'in Özel Stok Sour Mash Boubon'un yarısı buharlaştı, çalındi veya başka bir şekilde hızla ortadan kayboldu.

Ve Murra'nın tüm söylediklerini sanırım dinlemedim, çünkü konuşmanın bir yerinde onsekiz yaşında evlendiğini ve telefonda beni John sandığı kişinin kim olduğunu söyledi.

Murra'nın John hakkında bir sürü şey söylemesi hüzünlüydü. "John," dedi, "benim tek çocuğum. Onbeş yaşında." Murra'nın gözleri yaşardı, güneydoğuyu gösterdi. "Sadece yirmiiki mil uzaklıkta _ o kadar yakın ve o kadar uzak ki," dedi.

"Annesiyle birlikte Los Angeles'da yaşamıyor mu?" dedim.

"Tatillerde evet," dedi, "fakat Mount Henry'de okuyor." Mount Henry yakınlarda çok iyi bir erkek hazırlık okuluydu. "New Hampshire'a gelme nedenlerimden biri de ona yakın olabilmekti." Murra başını salladı."Onun er ya da geç bir telefonuma çıkarak, bir mektubuma cevap vererek bana döneceğinden emindim."

"Fakat bunu hiç yapmadı mı?" dedim.

"Hiç," dedi Murra."Son defasında bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Hayır", dedim.

"Annesinden boşanıp, Gloria Hilton'la evlendiğimde son olarak bana şunları demişti, 'Baba, sen bir alçaksın. Yaşadığım sürece senden bir kelime bile duymak istemiyorum.'"

"Bu, bu gerçekten büyük bir laf," dedim.

"Dostum -" dedi Murra boğuk bir sesle, "gerçekten büyük bir laf." Başını öne eğdi. "Kullandığı kelime -alçak. O kadar gençken, doğru kelimeyi kullandığından nasıl da emindi."

"Bugün onunla mı görüştün?" dedim.

"Okul müdürünü aradım ve ona bir aile faciasıyla karşı karşıya olduğumuzu söyledim. Müdür John'un beni aramasını sağlamak zorunda kaldı." dedi Murra.

"Tanrıya şükür, her şey yolunda gitti," dedi. "Ve hatta düşünmediğim kadar iyi, John yarın beni görmeye karar verdi.", dedi.

Konuşmanın bir yerinde Murra bir ara istatistiklere bakmamı söyledi, bakacağıma dair söz verdim. "Sadece istatistiklere mi, yoksa bazı özel istatistiklere mi?" diye sordum.

"Evlilik hakkındaki istatistiklere," dedi.

"Neyle karşılaşacağımı düşünmek korkutucu," dedim.

"İstatistiklere bakarsın," dedi Murra, "ve insanların -tıpkı ben ve ilk karımın yaptığı gibi- sadece onsekiz yaşında evlendiklerini ve sürdürme şanslarının %50 olduğunu göreceksin.", dedi.

"Evlendiğimde onsekiz yaşındaydım," dedim.

"Yirmi yıldır," dedim.

"Hiç gençlik günlerinin, hovardalık günlerinin, büyük bir aşık olduğun günlerin alçıya alınmış olduğunu hissettin mi?" dedi.

"Şey," dedim, "New Hampshire'da o günler genellikle ondört onsekiz yaşları arasında olur."

"Açıklamama izin ver," dedi. "Diyelim ki bütün bu yıllar boyunca evliydin, evli insanların kavga edegeldiği o berbat konularda kavga ediyordun, çoğu zaman kırılmış ve endişeli bir haldeydin -"

"Anladım," dedim.

"Ve diyelim ki film yapımcıları senin yazdığın bir kitabın haklarını satın aldılar ve senaryoyu yazman için de seni tuttular ve Gloria Hilton da bu filmin yıldızı olacak," dedi.

"Bunu hayal edebileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Pekala -" dedi, "iş hayatında başına gelebilecek en büyük şey ne olabilirdi?"

Bir süre düşünmek zorunda kaldım. " Sanırım Conners Hotel'ın her bir penceresine Fleetwoods satabilseydim, bu en büyük işim olurdu. Orada beşyüz ya da daha fazla pencere olmalı," dedim.

"Güzel'" dedi. "Diyelim ki bu işi yaptın. Cebin ilk kez para gördü. Karınla henüz kavga ettin, onun bayağı biri olduğunu düşünüyorsun ve kendine acıyorsun. Ve Gloria Hilton o hotelin müdürü . Gloria Hilton filmlerinde baktığı gibi bakıyor."

"Beş yüz Fleetwoods'u kurmaya başladın," dedi, "ve bir sonraki pencereyi aldığın her seferde, Gloria Hilton bir camın arkasından, sanki bir Tanrı ya da ona benzer birşeymişsin gibi sana gülümsüyor."

Evde içecek bir şey kaldı mı?" dedim.

"Ve bu durum üç ay boyunca devam ediyor", dedi. "Ve karına, uzun zamandır tanıdığın, artık kızkardeşin gibi olmuş karına döndüğün her akşam, incir çuvalını doldurmayacak bir konuda dırdır edip duruyor -"

"Bu ev Fleetwoods pencereleri olmadan da çok sıcak," dedim.

"Sonra birgün Gloria Hilton ansızın sana dönüp şunları diyor," dedi, " "Mutlu olmak için yürekli ol benim zavallı sevgilim! Ah, sevgilim, biz birbirimiz için yaratılmışız. Benimle mutlu ol! Sen pencereleri takarken, benim dizlerimin bağı çözülüyor. Seni böyle mutsuz görmeye, bir başka kadına ait olduğunu görmeye, eğer sadece

bana ait olursan seni ne kadar mutlu edebileceğimi bilmeye dayanamıyorum!" "

Daha sonra Murra ile birlikte devedikeni aramak için dışarı çıktığımızı hatırlıyorum. Murra bana elimi acıtmadan devedikenlerinin nasıl toplanacağını gösterecekti.

Devedikeni bulup bulamadığımızı hatırlamıyorum, bir sürü ot kopardığımızı, onları eve fırlattığımızı ve durmaksızın güldüğümüzü hatırlıyorum. Fakat sanırım o otlardan hiç biri devedikeni değildi.

Sonra birbirimizi dışarda kaybettik. Bir süre bağırıp durdum, fakat sesi zayıfladıkça zayıfladı, sonra da eve döndüm.

Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, fakat karım hatırlıyor. Dediğine göre kaba ve sert bir ses tonuyla onunla konuşmuşum. Ona Conners Hotel'e beşyüz Fleetwoods sattığımı, ayrıca birara çocukluk evllilikleri hakkındaki istatistiklere bakması gerektiğini söylemişim.

Sonra üst kata çıktım, duş kabininin kapısını söktüm, karıma Murra ile kapıları değiş tokuş edeceğimizi söyledim.

Kapıyı kenara koydum ve sonra uyumak için küvete uzandım.

Karım beni uyandırdı ve ona çekip gitmesini söyledim. Ona Gloria Hilton'un Conners Hoteli'ni satın aldığını ve onunla evleneceğimi söyledim.

Ona devedikenleri hakkında çok önemli bir şeyler anlatmaya çalıştım, fakat bir türlü devedikeni diyemiyordum, neden sonra tekrar uyudum.

Karım üzerime şampuan döktü, soğuk su vanasını açtı ve misafir odasına yatmaya gitti.

Ertesi gün öğleden sonra saat üç sularında, çerçeveleri yerine takma işini bitirmek, duş kabininin kapısına ne yapacağımız konusundaki uzlaşımızı, eğer uzlaştıksak tabi, keşfetmek için Murra'ya gittim. Kamyonetimin arkasında iki kabin kapısı vardı; flamingo resimli benim kapı ve Gloria Hilton resimli diğer kapı.

Kapı zilini çalmaya başladım, neden sonra birinin üst katta bir pencereyi yumrukladığını duydum. Yukarı baktım ve Gloria Hilton'un banyosunun penceresinde Murro'yu ayakta gördüm. Merdivenim hala pencerenin eşiğine dayalıydı, ben de merdivene tırmanıp Murra'ya neler olduğunu sordum.

Pencereyi açtı ve içeri gelmemi söyledi. Çok solgun ve güvensiz görünüyordu.

"Geldi," dedi. "Alt katta. Bir saat önce duraktan aldım."

"Her şey yolunda değil mi?" dedim.

"Murra başını salladı. "Hala öyle kötü ki, "dedi. "Sadece onbeş yaşında, fakat benimle sanki büyük büyükbabammış gibi konuşuyor. Buraya sadece bir dakikalığına çıkmıştım, ama geri dönmek için hala sinirlerimi toplayamadım."

Kolumdan tuttu. "Dinle -" dedi, "aşağıya git ve şeyleri biraz yoluna koy."

"Eğer herhangi birşeyi yoluna koyabilecek gücüm olsaydı, " dedim, "bunu kendi evime saklardım." Ona evde olanları anlattım.

"Ne yaparsan yap," dedi, "ama benim yaptığım hataya düşme. Aileni ne olursa olsun birarada tut. Bunun zaman zaman ne kadar berbat birşey olduğunu biliyorum, fakat, inan bana, hayatta öyle şeyler var ki bundan on bin kat daha berbat."

"Şey," dedim, "Tanrıya tek bir şey için müteşekkirim-"

"Ne için?" dedi.

"Gloria Hilton gelip beni sevdiğini söylemedi henüz," dedim.

Murra'nın oğlunu görmek için alt kata indim.

Genç John yetişkinlere göre bir takım elbisenin içindeydi. Hatta bir yelek bile giymişti. Büyük, siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. Bir profesör gibi görünüyordu.

"John," dedim. "Ben babanın eski bir arkadaşıyım."

"Yani?" dedi ve baştan ayağa beni gözden geçirdi. Elimi sıkmadı.

"Olgun bir delikanlıya benziyorsun," dedim.

"Öyle olmak zorunda bırakıldım," dedi. "Babam annemi ve beni terkettiğinde, ailenin reisi olmak zorunda kaldım, bu mu söylemek istediğin?"

"Şey, John," dedim, "baban çok da mutlu olmadı, biliyorsun."

"Bu benim için büyük bir düş kırıklığı," dedi. "Gloria Hiton'un erkekleri olabilecekleri en mutlu erkekler yaptığını sanırdım."

"John," dedim, "büyüdüğün zaman, şu anda anlamadığın bir sürü şeyi anlamaya başlayacaksın."

"Nükleer fiziği kastediyor olmalısın," dedi. "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. " Ve sırtını bana döndü, pencereden dışarı bakmaya koyuldu. "Babam nerede? dedi.

"Burada, " dedi Murra, merdivenlerin başından. "O zavallı aptal burada. "Gıcırdayan basamaklardan indi.

"Sanırım okula dönsem iyi olacak Baba," dedi çocuk.

"Bana olağanüstü bir durumun olduğu söylenmişti, aksi halde buraya gelmezdim," dedi. "Olağanüstü bir şey varmış gibi görünmüyor, dolayısıyla, senin için de bir sakıncası toksa, okula dönmeyi tercih ederim."

"Sakıncası yoksa mı?" dedi Murra. Oğlunun kollarını tuttu. "John-" dedi, "şimdi böyle bir şey yapmadan yürüyüp gidersen kalbimi kıracaksın"

"Ne yapmadan Baba," dedi. Sesi buz gibiydi.

"Beni affetmeden," dedi Murra.

"Asla," dedi. "Üzgünüm - fakat bu asla yapmayacağım tek şey." Başını salladı. "Gitmeye hazır olana dek Baba," dedi, "seni arabada bekleyeceğim."

Ve dışarı çıktı.

Murra başını ellerinin arasına alarak sandalyeye oturdu. "Şimdi ne yapacağım?" dedi. "Belki de bu cezayı hakettim. Belki de yapmam gereken dişlerimi sıkıp, buna dayanmak.

"Ben başka bir şey düşünüyordum," dedim.

"Ne?" dedi.

"Oğlunu iyi bir patakla," dedim.

Murra dediğimi yaptı.

Dışarı çıkıp arabaya doğru yürüdü, hüzünlü ve mutsuz görünüyordu.

John'a ön koltukta bir sorun olduğunu söyledi, John dışarı çıkmak zorunda kaldı ve böylelikle John'u yakaladı.

Sonra çocuğa bir tekme attı. Sanırım çocuğun canı fazla acımadı, ama tekmenin etkisi gayet açıktı.

Çocuk aşağıya, önceki akşam babasıyla devedikeni aradığımız çalılıklara doğru koşmaya başladı. Babası onu yakalayıp yüzünü çevirdiğinde, sadece şaşırmış bir çocuktu.

"John," dedi Murra. "Bunu yaptığım için üzgünüm, fakat yapacak başka bir şey düşünemedim"

Eskinin aksine, çocuğum geri dönecek enerjisi kalmamıştı.

"Hayatım boyunca bir çok yanlış yaptım," dedi Murra, "fakat bunun onlardan bir olduğunu düşünmüyorum. Seni seviyorum, ve anneni seviyorum, ve kalbinde bana bir şans daha verecek bir yer bulana dek seni tekmelemeye devam edeceğim."

Çocuk söylecek bir şey düşünemiyordu, fakat bana sorarsanız bir daha tekmelenmekle ilgilenmiyordu.

"Şimdi eve geri döneceksin," dedi Murra, "ve herşeyi medeni insanlar gibi konuşacağız."

Eve geri döndüklerinde, Murra çocuğa Los Angelas'daki annesini aramasını söyledi.

"Ona iyi zaman geçirdiğimizi, ve benim çok mutsuz olduğumu, ve Gloria Hilton'dan ayrıldığımı, ve tekrar ona dönmek istediğimi falan söyleyeceksin," dedi Murra.

Çocuk annesine hepsini söyledi, annesi ağladı, çocuk ağladı, Murra ağladı ve ben ağladım.

Ve sonra Murra'nın ilk karısı ne zaman isterse kendisine dönebileceğini söyledi. Evet işte bunlar

oldu.

Duş kabininin kapısına gelince; ben Murra'nın kapısını aldım, o da benimkini. Gerçekte, yirmi iki dolarlık bir kapı yerine, üstünde Gloria Hilton'un resmi bulunan kırk sekiz dolarlık bir kapı almıştım.

Eve döndüğümde karım dışardaydı. Yeni kapıyı taktım. Oğlum geldi ve bana bakmaya başladı. Bir şeye kızmıştı.

"Annen nerede?"dedim.

"Dışarı çıktı," dedi.

"Ne zaman geriye dönecek?" dedim.

"Belki de hiç dönmeyeceğini söyledi," dedi.

Kendimi kötü hissettim, fakat oğlumun bunu farketmesine izin vermedim. "Bu da şakalarından biridir," dedim. "Bunu hep söyler."

"Daha önce böyle birşey söylediğini hiç duymadım," dedi.

Akşam yemeği vakti geldiğinde gerçekten endişelendim, belki de artık bir karım yoktu, cesur olmaya çalıştım. Oğlum ve kendim için yemek yaptım, ve "Sanırım biraz gecikecek," dedim.

"Baba-" dedi oğlum.

"Evet?" dedim.

"Dün akşan anneme ne yaptın?" dedi. Bu sözleri yüksek sesle söylemişti.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim, "ya da iyi bir tekme yemek istiyorsundur."

Bu onu susturdu.

Karım, tanrıya şükürler olsun, saat dokuzda eve geldi.

Keyifli görünüyordu. Tek başına iyi vakit geçirdiğini söyledi; tek başına alışveriş yaptığını, bir restoranda tek başına yemek yediğini, tek başına bir filme gittiğini.

Bana bir öpücük verdi ve üst kata çıktı.

Duşun sesini duydum, ve aniden duş kabininin kapısındaki Gloria Hilton'un resmini hatırladım.

"Aman tanrım!" dedim. Kapıdaki resmin orada ne aradığını, sabah neler olduğunu anlatmak için koşarak üst kata çıktım.

Karım ayaktaydı ve duş alıyordu.

Gloria Hilton'la aynı boydaydı, bu nedenle kapıdaki resim üzerine bir maske gibi oturmuştu.

Karımın vücudunun üzerinde Gloria Hilton'un kafası vardı.

Karım kırılmamıştı. Güldü. Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. "Bil bakalım, ben kimim?"

dedi.

Şahın Bütün Atları

Albay Bryan Kelly, iri cüssesi arkasındaki dar koridora loş bir şekilde aydınlatan ışığı kesiyordu, kaygılı bir sancı ve çaresiz bir öfkeyle bir an için kilitli kapıya yaslandı. Ufak tefek doğulu muhafız, hangisinin kapıyı açacağını kontrol ederek bir anahtar destesini karıştırıyordu. Albay Kelly odanın içinden yükselen sesleri dinledi.

"Çavuş, Amerikalılara bir şey yapmaya cesaret edemezler, değil mi?" Kuşkusuz genç birine aitti bu ses. "Demeye çalıştığım eğer bir şey yapacak olurlarsa, bunun hesabını verirler-"

"Kapa çeneni. Kelly'nin çocuklarının uyanmalarını ve senin bu saçmalıklarını duymalarını mı istiyorsun?" Bu ses sert ve yorgundu.

"İddiasına varım ki, bizi hemen serbest bırakacaklardır değil mi Çavuş?" genç ses ısrarlıydı.

"Oh tabi ki oğlum, onlar bütün Amerikalılara aşıktır. Muhtemelen Kelly ile de bunu konuşmak istiyorlardır, hatta şu anda bizim için öğlen yemeği sepetlerine bira ve jambonlu sandviç hazırlamakla meşguldürler. Düşündükleri tek şey de sandviçlerin hardallı mı yoksa hardalsız mı olacağıdır. Sen sandviçini nasıl isterdin?"

"Ben sadece-"

"Kapa çeneni."

"Tamam, ben sadece-"

"Kapa çeneni."

"Ben sadece ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum." Genç onbaşı öksürdü.

"Fırtını çek ve sigarayı yanındakine ver", kızgın üçüncü bir ses yükseldi. "İçinde on güzel fırt kaldı. Açgözlülük yapıp hepsini kendine saklama oğlum." Öncekilerden farklı bir kaç sesten onayladıklarını belirtir mırıltılar yükseldi.

Albay Kelly sinirle ellerini açıp kapattı, kapının arkasındaki onbeş kişiye Pi Ying'le görüşmesini ve birazdan çetin bir sınavdan geçeceklerini nasıl anlatabileceğini merak ediyordu. Pi Ying ölüme karşı birazdan verecekleri

savaşın felsefi olarak savaştan farklı olmadığını, Kelly'nin karısı ve çocukları dışındakilerin zaten bildiğini söylemişti. Fakat bir çok savaşta yer almış olmasına rağmen Albay Kelly sarsılmıştı.

Albay Kelly ve kapının diğer tarafındaki onbeş kişi iki gün önce, ani bir saldırı ve telsizlerinin bozulması sonucunda Asya topraklarında esir düşmüşlerdi. Albay Kelly ailesiyle birlikte Hindistan'da askeri bir garnizona gidiyorlardı. Askeri nakliye uçağında onlarla birlikte Orta Doğu'da gerek duyulan bir grup asker olmayan teknik uzman da bulunmaktaydı. Uçak Komünist gerilla lideri Pi Ying'in kontrolü altındaki toprakların üzerinde düşürülmüştü.

Kimse ölmemişti; Kelly, karısı Margeret, on yaşındaki ikiz oğulları, pilot ve yardımcı pilot, ve diğer on kişi. Pi Ying'in paçavralar içindeki bir düzine adamı, uçaktan çıktıklarında onları bekliyordu. Kendilerini esir alanlarla iletişim kuramamışlar, gün batımında harabe görünümlü bir saraya ulaşana kadar bir gün boyunca pirinç tarlalarından ve ormanın etrafından yürümeye zorlanmışlardı. Burada, kendilerine ne olacağı konusunda hiçbir fikirleri olmadan bodrumda bir odaya kapatılmışlardı.

Şimdi Albay Kelly Pi Ying'le yaptığı görüşmeden geri dönüyordu, Pi Ying kendilerinin onaltı Amerikan mahkum olduğunu söylemişti. Onaltı - Kelly, sanki sayı kafasında durmaksızın tekrarlanıyormuş gibi kafasını salladı.

Muhafız tüfeğinin dipçiğiyle onu kenara itti, anahtarı kilide soktu ve kapı sarsılarak açıldı. Kelly eşikte sessizce durdu.

Bir sigara elden ele dolaşıyordu. Sigaranın ucundaki kor sırayla umutlu yüzleri aydınlattı. Şimdi pempe yüzlü konuşkan Minneapolisli genç onbaşıyı aydınlatıyordu, şimdi sağlam yapılı gölgeleri ve Salt Lakeli pilotun hüzünlü kaşlarını, şimdi de çavuşun kırmızı ince dudaklarını.

Kelly bakışlarını adamlardan, kapı aralığından sızan alacakaranlıkla küçük bir tepeciğe benzeyen bir silüete kaydırdı. Orada, kucağında uyuyan oğullarının sarı kafalarıyla birlikte karısı Margaret oturuyordu. Kelly'e gülümsedi, yüzü solgundu. "Sevgilim - iyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Çavuş," dedi onbaşı "ona Pi Ying'in ne dediğini sorsana."

"Kapa çeneni." Onbaşı sustu. "Haberler nasıl efendim - iyi mi yoksa kötü mü?"

Kelly karısını omuzlarından tuttu, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu - sahip olduğundan emin olmadığı cesareti taşıyacak kelimeleri. "Kötü haber," dedi sonunda. "Gerçekten kötü haber."

"Söyle de biz de bilelim o zaman," dedi nakliye pilotu yüksek sesle. Kelly pilotun kendi sesini kaba bir şekilde yükselterek rahatlamaya çalıştığını düşündü. "Yapabileceği en kötü şey bizi öldürmek. Değil mi?" Ayaktaydı ve ellerini cebine sokmuştu.

"Buna cesaret edemez!" dedi onbaşı tehditkar bir sesle - sanki parmaklarını şıklattığı an Birleşik Devletler Ordusunun bütün gazabını Pi Ying'e yöneltebilirmiş gibi.

Albay Kelly onbaşıyı tuhaf ve hüzünlü bakışlarla süzdü. "Bunu göreceğiz. Bütün kozlar yukardaki o küçük adamın elinde." Başka bir oyundan bir yüz ifadesini ödünç aldı, ilgisiz şeyler düşündü; "O kanundışı biri. Birleşik Devletleri kızdırmakla kaybedeceği hiçbirşey yok."

"Aynı pilot bağırarak "Eğer bizi öldürecekse, bunu söyle!" dedi. "Bizi buraya tıktı. Şimdi ne yapacak?"

"Bizim savaş esiri olduğumuzu düşünüyor," dedi Kelly, sesini kontrol etmeye çalışarak. "Hepimizi vurabilir." Omuzlarını silkti. "Sizi kararsız bir bekleyişe sürüklemek istemiyorum. Doğru kelimeleri arıyorum - ve hiç yok. Pi Ying bizden bizi vurmaktan daha eğlenceli birşey istiyor. Bizden daha akıllı olduğunu kanıtlamak istiyor."

"Nasıl?" dedi Margaret. Gözleri açılmıştı. İki çocuk uyanıyordu.

"Biraz sonra Pi Ying'le yaşamlarınız için satranç oynayacağım." Yumruğuyla karısının zayıf ellerini sardı. "Ve bendeki dört yaşam için. Bu Pi Ying'in bize vereceği tek şans." Omuzlarını silkti ve eğri bir tebessüm kapladı dudaklarını. "Ortalama bir oyuncudan daha iyi oynarım - ortalamadan biraz daha iyi."

"Bu adam çatlak mı?" dedi çavuş.

"Bunu hepiniz göreceksiniz," dedi Albay Kelly basit bir şekilde. "Oyun başladığında onu göreceksiniz - Pi Ying ve arkadaşını, Binbaşı Barzov'u" Gözkapaklarını kaldırdı. "Binbaşı Rus ordusundan askeri bir gözlemci olarak gücünün bizim lehimize olaya müdahale etmeye yetmeyeceğini söylüyor. Bize karşı sempati beslediğini de söylüyor. Onun ikiyüzlü kahrolası bir yalancı olduğunu düşünüyorum. Pi Ying ondan korkuyor."

"Maçı biz de izleyecek miyiz? dedi onbaşı sinirli bir fısıltıyla.

"Aramızdan onaltı kişi, asker, satranç taşları olacak."

Kapı sarsılarak açıldı.

"Oradan bütün alanı görebiliyor musunuz Beyaz Şah?" dedi Pi Ying neşeli bir şekilde, gök mavisi odaya yukardan bakan bir balkondan. Yukardan Albay Bryan Kelly'e, ailesine ve adamlarına

gülümsüyordu."Beyaz Şah olmalısınız, biliyorsunuz. Aksi takdirde, bütün oyun boyunca bizimle birlikte kalacağınızdan emin olamayız." Gerilla liderinin yüzü kızarmıştı. Yüzüne sahte bir endişe takınmıştı. "Sizleri görmek büyük bir zevk!"

Pi Ying'in sağında, belli belirsiz gölgeler içinde Binbaşı Barzov, az konuşan Rus askeri gözlemci ayakta duruyordu. Hafifçe başını sallayarak Kelly'i selamladı, Kelly kımıldamadan durmayı sürdürdü. Kibirli, kısa saçlı binbaşı sabırsızlanmaya başladı, kollarını bağladı ve sonra tekrar açtı, siyah botlarını sürekli bir ileri bir geri sallıyordu. "Keşke size yardım edebilsem," dedi en sonunda. Rahatlatıcı değil, alçaltıcı sözlerdi bunlar. Barzov kelimelere bastıra bastıra "Burada sadece bir gözlemciyim." dedi ve ekledi "İyi şanslar Albay", ve arkasını döndü.

Pi Ying'in solunda narin genç bir doğulu kadın oturuyordu. Amerikalıların başlarının üzerindeki duvarı dik dik süzdü. Pi Ying Albay Kelly'e bu oyunu oynamak istediğini söylediği sırada o ve Barzov oradaydılar. Kelly, Pi Ying'den karısının ve çocuklarının oyunun dışında bırakılmasını rica ettiğinde, kızın gözlerinde bir merhamet kırıntısı gördüğünü zannetmişti. Şimdi bu hareketsiz, biblo gibi duran kıza bakınca, hata yaptığını anlıyordu.

"Bu saray atalarıma aitti, nesiller boyunca insanları burada köle olarak tuttular." dedi Pi Ying veciz bir şekilde. "Bir taht odası olarak hizmet verdi. Tabanı karelerle bezeli, bu karelerin atmışdördü bir satranç tahtası, gördünüz mü? Eski sakinleri bunları ve insan büyüklüğündeki satranç taşlarını elleriyle yapmışlar. Atalarım arkadaşlarıyla burada oturur ve kölelerine taşları hareket ettirmelerini emrederlermiş." Parmağındaki bir yüzüğü çevirdi. "Kaderin bu cilvesiyle karşılaşmak için bizi beklemeleri ne kadar ilginç değil mi?. Bugün tabi ki sadece siyah taşları kullanacağız, benimkileri yani." Yerinde duramayan Binbaşı Barzov'a dönerek. "Amerikalılar kendi satranç taşları olacaklar. Etkileyici bir fikir." dedi. Barzov'un onunla birlikte gülmediğini görünce gülmesi kesildi. Pi Ying, Rusu memnun etmeye istekli görünüyordu. Barzov'a gelince, Pi Ying'i dinlemeye pek değer vermiyor gibiydi.

Oniki Amerikalı asker bir duvarın karşısında ayaktaydı, duvarın dibinde ağır makineli bir tüfek bulunuyordu. İçgüdüsel olarak biraraya toplanmışlar, yüzleri asık, öfkeli bakışlarla kendilerine bir şans bahşetmiş ev sahiplerini süzüyorlardı. "Talih bizimle olsun," dedi Albay Kelly, "yoksa tek umudumuzu da kaybedeceğiz. Ani bir şekilde ikiz oğullarına, Jerry ve Paul'e baktı, sersemlemiş annelerinin yanında telaşsız, ilgili, uykulu göz kapaklarını kırpıştırarak odayı gözden geçiriyorlardı. Kelly ailesini ölümün yüzüyle seyrederken neden bu kadar az şey hissettiğini merak etti. Eski bir savaş arkadaşı olan ürkütücü soğukkanlılığı hatırladı, geride sadece zekalarının ve duygularının soğuk mekanizmalarını bırakmıştı.

"Şimdi, dostlarım beni dikkatle dinleyin," dedi Pi Ying. Ayaktaydı. "Oyunun kurallarını kolayca hatırlayacaksınız. Albay Kelly'nin size söylediği gibi hareket edeceksiniz. Benim taşlarımla alınacak kadar talihsiz olanlarınız hızlı,

acısız ve seri bir şekilde öldürülecek." Binbaşı Barzov, Pi Ying'in sözlerini değerlendiriyormuş gibi tavana baktı.

Birdenbire onbaşıdan yarısı küfreden yarısı merhamet dileyen sözler yükseldi. Çavuş eliyle kendisinden daha genç olan onbaşının ağzını kapadı.

Pi Ying balkondan öne doğru eğildi ve parmağıyla onbaşıyı işaret ederek, "Kim oyun alanından kaçmaya ya da bağırmaya kalkarsa, özel bir şekilde öldürülecek." dedi. "Oyuna konsantre olmak için Albay Kelly ve benim tam bir sessizliğe ihtiyacımız var. Eğer Albay kazanacak kadar zekiyse, aranızda mat olduğum zaman hala bizimle olmayı sürdürenler bölgemden güven içinde çıkarılacaklar. Eğer kaybederse -" Pi Ying omuzlarını silkti. Bir minder tepeciğinin üzerine oturdu. "Şimdi, hepiniz spormen olmalısınız" dedi canlı bir sesle. "İnanıyorum ki Amerikalılar buna dikkat ederler. Albay Kelly'nin de size söyleyebileceği gibi herhangi bir savaşın aksine satrançta hiç kurban vermeden nadiren kazanılır. Öyle değil mi Albay?"

Albay Kelly mekanik bir şekilde başını salladı. Pi Ying'in daha önce söylemiş olduğu şeyleri düşünüyordu; birazdan oynamaya başlayacağı satrancın felsefi olarak bildiği savaştan farkı olmadığını.

Margaret, bir muhafızdan kurtuldu ve Pi Ying'in bulunduğu balkonun hemen altına doğru kareleri büyük adımlarla katederek, "Bunu çocuklara nasıl yapabilirsin!" diye haykırdı aniden. "Tanri aşkına" diyerek sözlerine başlamıştı.

Pi Ying öfkeyle kadının sesini kesti: "Amerikalılar bombaları ve jet uçaklarını ve tankları Tanrı aşkına mı yapıyorlar?" Elini sabırsızca kadına doğru salladı. "Götürün şunu yerine" Gözlerini kapadı. "Ne diyordum? Kurbanlardan bahsediyorduk, değil mi? Hangisini şahın piyonu olarak seçmiş olduğunuzu soracaktım." Dedi Pi Ying. "Eğer siz birini seçmemişseniz Albay, şu gürültücü genç adamı önermek isterim, çavuşun durdurduğunu yani. Şahın piyonluğu, hassas bir pozisyondur."

Onbaşı yeni bir öfkeyle kıvranmaya başladı.Çavuş, onbaşının kollarını tutan ellerini sıktı. "Çocuk birazdan sakinleşecektir," dedi soluyarak. Başına Albay Kelly'e çevirdi. "O kahrolası piyon ben olacağım. Nerede durayım efendim?" Genç adam sakinleşti ve çavuş onu bıraktı.

Kelly muazam satranç tahtasının ikinci hattındaki dördüncü kareyi işaret etti. Çavuş uzun adımlarla kareye doğru yürüdü ve geniş omuzlarını düşürdü. Onbaşı anlaşılmaz kelimeler mırıldandı ve çavuşun hemen yanında yerini aldı, ikinci savunma piyonu. Geri kalanlar hala arkada bekliyorlardı.

"Albay hangi kareye gideceğimizi söyleyin," dedi uzun boylu T-4 kuşkuyla. "Satranç hakkında ne biliyoruz ki? Nereye istiyorsanız bizi oraya yerleştirin." Gırtlağı yukarı çıkıp indi. "Güvenli kareleri karınız ve çocuklar için ayırın. Buna değer. Ne yapacağımızı söyleyin."

"Güvenli kare yok," dedi pilot acıyla, "Kimse için güvenli kare yok. Bir kare seçin, herhangi bir kare." Tahtaya yürüdü. "Bu karede durunca ne oluyorum?"

"Bir fil Satrançta fil yerine piskopos da denmektedir.), Teğmen, şahın fili," dedi Kelly.

Kendisini, teğmeni bir insan olarak değil de, tahtayı çapraz olarak katedebilen, vezirle birlikte saldırdığında siyah taşlara ciddi zarar verebilecek bir taş olarak düşünür bir halde buldu.

"Ve ben hayatımda sadece iki kez kiliseye gittim. Hey Pi Ying," dedi pilot kaba bir şekilde," bir filin değeri nedir?"

Pi Ying eğleniyordu. "Bir at ve bir piyon oğlum, bir at ve bir piyon."

Kelly teğmenin Tanrıya şükrettiğini düşündü. Amerikan askerlerinden biri sırıttı. Sırtlarını duvara verekek birbirlerine sokulmuşlardı. Şimdi kendi aralarında konuşmaya başladılar, bir beyzbol takımındaki heyacanlı konuşmalarını andırıyordu. Görünüşe göre hareketlerinin ne anlama geldiğini bilmeden, dizilişi tamamlamak için tahtaya ilerlediler ve karelerin üzerine dizildiler.

Pi Ying tekrar konuşmaya başladı." Bütün taşlarınız artık yerinde Albay, atlar ve veziriniz dışında. Ve siz elbette şahsınız. Haydi, biraz çabuk olun. Oyun akşam yemeğinden önce bitmeli."

Kelly uzun kollarıyla karısını, Jelly ve Paul'u doğru karelere nazik bir şekilde yerleştirdi. Bu kadar sakin olmasından, kendine yaptığı bu şeyden dolayı kendinden nefret etti, Margaret'in gözlerindeki endişe ve suçlamayı gördü. Karısı neden böyle davranmak zorunda olduğunu anlamıyordu, soğukkanlılığı hayatta kalmaları için ellerindeki tek umuttu. Bakışlarını Margaret'den çevirdi.

Pi Ying ellerini sessizce çırptı. "Güzel, artık başlayabiliriz." Düşünceli bir şekilde kulağını çekiştirdi. "Bence bu doğu ve batı düşüncesini biraraya getirmek için kusursuz bir yol, ne dersiniz Albay? Burada Amerika'nın kumar tutkusuyla bizim etkileyici drama ve felsefemizi biraraya getirdik." Binbaşı Barzov kulağına birşeyler fısıldadı. "Ah unutmadan," dedi Pi Ying. "iki kural daha var; Bir hamle için on dakikamız var ve -bu kuralı bir kez daha söylemek gerekmeyecek- hamle geri alınamaz. Evet hepsi bu" dedi, bir an durup saatin düğmesine basarak ve onu balkona yerleştirerek, "ilk hamleyi yapma onuru beyaz taşların." Sırıttı. "Kadim bir gelenek."

"Çavuş," dedi Albay Kelly, boynu gerildi, "iki kare ileriye hareket edin." Başını aşağıya çevirerek ellerine baktı. Titremeye başlamışlardı.

Kadının da aldığı zevki paylaşıyor olduğundan emin olmak ister gibi başını genç kadına çevirerek "Sanırım biraz farklı bir açılış yapacağım," dedi Pi Ying. Bir hizmetçiye "vezirimin piyonunu iki kare ileriye hareket ettir," dedi.

Albay Kelly piyonun çavuşu tehdit eder bir kareye doğru kaydırılışını seyretti. Çavuş komik bir şekilde Kelly'e bakarak "Herşey yolunda mı efendim?" dedi. Zayıf bir tebessümle karşılık verdi.

"Umarım," dedi Kelly. "Senin koruman işte burada ... Asker," dedi ve genç onbaşıya emretti "bir kare ileriye çık." Yapabileceği tek şey buydu. Şimdi Pi Ying'in tehdit ettiği piyonu - yani çavuşu almasından kazanacağı hiçbir şey kalmamıştı. Taktik olarak bu bir kazan-kaybet anlaşmasıydı, bir piyona karşılık bir piyon. Normal bir satranç oyununda böyle bir durumda kazanacak hiçbir şey yoktu.

Bu çok kötü bir durum, biliyorum" dedi Pi Ying sakin bir şekilde. Bir an durakladı. "Şey, aslında değiş tokuşun akıllıca olacağından pek emin değilim. Daha parlak bir alternatif olarak belki de satrancı kusursuz bir şekilde oynamalı ve şeytana uymamalıyım." Binbaşı Barzov birşeyler mırıldandı. "Fakat bu bizi oyunun havasına daha çabuk sokacaktır, değil mi?"

"Bu adam ne demeye çalışıyor efendim?" dedi çavuş endişeli bir sesle.

Kelly düşüncelerini söyleyebilme fırsatını yakalayamadan Pi Ying emrini verdi, "Şahın piyonunu al."

Çavuş "Albay! Ne yapacaksınız?" diye bağırdı. İki muhafız çavuşu odanın dışına doğru sürüklemeye başladılar. İri menteşeli bir kapı arkalarından gürültüyle kapandı.

Onların ardından Kelly karesini terkederek bağırdı "Beni öldür!". Yarım düzüne süngü Kelly'nün üzerine doğruldu.

Hizmetkar kayıtsız bir şekilde Pi Ying'in ahşap piyonunu biraz önce çavuşun durduğu kareye itti. Kalın kapının diğer tarafından bir silah sesi yankılandı, ve iki muhafız odaya döndü. Pi Ying artık gülümsemiyordu." Hamle sırası sizde Albay. Haydi biraz çabuk olun, dört dakikanız geçti bile."

Kelly'nin soğukkanlılığı, oyunun aldatıcı görünüşünü de beraberine götürerek paramparça oldu. Emri altındaki taşlar yine insan görünümüne büründüler. Kıymetli, acımasız komutanlık tılsımı Albay Kelly'i terketmişti. Ölüm ve yaşam konusunda karar vermede, acemi erden bile daha acemiydi şimdi. Baş döndürücü bir şekilde Pi Ying'in amacının oyunu kazanmak olmadığını farketti. Amacı, faydasız hamlelerle Amerikalıların direncini tamamen kırmaktı. Takip eden iki dakikasını da kendisini mantıklı olmaya zorlayarak harcadı. En sonunda "bunu yapamam," diye mırıldandı. Kendini tamamen koyvermişti.

"Benden hepinizi şu anda öldürmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu Pi Ying. "Beş para etmez, duygusal biri olduğunuzu söylemem gerekiyor Albay. Bütün Amerikalı görevliler de bu kadar kolay mı pes eder?"

"Şu adamın çenesini kapayın Albay," dedi pilot. "Haydi bitirelim şu işi, haydi bitirelim şu işi!"

"Artık tehlikede değilsin dedi Kelly onbaşıya dönerek, "Piyonunu al."

"Yalan söylemediğinizi nasıl bilebilirim?" dedi genç adam kötücül bir sesle. "Piyonunu alacakmışım!"

Pilot "Derhal o kareye git!" diye bağırdı.

"Hayır!"

Çavuşu kurşuna dizen iki muhafızın kolları onbaşıyı sıkıca yakaladı. Pi Ying'in emrini bekliyorlardı.

"Genç adam," dedi Pi Ying rica eder bir sesle, "İşkenceyle ölmeyi mi tercih edeceksin yoksa Albay Kelly'nin sana söylediğini yapmayı mı?"

Onbaşı hızla döndü, muhafızlar iki yana dağıldı. Cavuşu alan piyonun bulunduğu kareye geçti, piyona bir tekme savurdu ve ayaklarını ayırarak durdu.

Binbaşı Barzov gürültülü bir kahkaha attı. "Artık bir piyon olmayı öğrenmiştir," diye gürledi. "Bu Amerikalıların günlerce sürecek çabalarla öğrenilebilecekleri bir doğu becerisidir, değil mi?"

Pi Ying Barzov'la birlikte güldü, ve ifadesiz bir şekilde kenarda oturmakta olan kadına diziyle vurdu. "Gerçekten de adil bir ticaret oldu, bir piyona karşılık bir piyon. Artık ciddi hamlelerimize başlayalım." Hizmetçisine parmaklarını şıklattı. "Şahın piyonu iki ileriye," diye emretti. "Oraya! Artık vezirim ve filim beyaz adamın bölgesine bir sefer düzenlemek için hazır." Saatin üzerindeki düğmeye bastı. "Hamle sırası siz de Albay." ...

Albay Kelly'i karısına şefkat ve cesaret vermesi için baktıran şey eski bir refleksttti. Tekrar baktı -Margaret'in korkutucu, üzücü bir görünüşü vardı, kazanmak dışında onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Dik dik bakışı dalgın, hatta idiotikti. Şoktaydı; sağır, kör ve hissiz.

Kelly tahta üzerinde hala canlı olan figürleri saydı. Oyunun başlangıcından beri 1 saat geçmişti. Beş piyon hala hayattaydı, aralarında genç onbaşı da bulunuyordu; bir fil, yani asabi pilot; iki kale; iki at -on yaşında korkmuş atlar; Margaret, sert görünüşlü, sabit bakışlı vezir; ve kendisi, yani şah. Ya kaybedilen dört kişi? Öldürülmüşlerdi - Pi Ying'e sadece bir ahşap parçasına malolan duygusuz bir değiştokuşla öldürülmüşlerdi. Diğer askerler sessizliğe bürünmüşler, kendi dünyalarına gömülmüşlerdi.

"Sanırım artık oynamanızın zamanı geldi," dedi Pi Ying. "Korkarım ki zamanınız bitti. Oynuyor musunuz Albay?" Binbaşı Barzov oyunculara bakarak kaşlarını çattı, başını hafifçe sallladı ve esnedi.

Albay Kelly aklını yerine getirmeye ve bakışlarını oyuna çevirmeye çalıştı. Sanki kızgın kumlardan mürekkep bir dağı kazarak ilerliyor, ilerliyor, ilerliyor, ilerlemeyi sürdürüyor, kazıyor, kıvranıyor, boğuluyor, körleşiyordu. "Cehenneme kadar yolu var," diye homurdandı. Satranca gelince, bu berbat oyun anlamsızlaşmıştı. Pi Ying'in stratejisi beyaz taşları yok etmekten ibaretti. Kelly her bir taşını, diğerlerinin savunmasını riske etmeyecek bir düzeyde savunmuştu. Güçlü veziri, atları ve kaleleri hala, tahtanın görece güvenli ilk iki sırasındaydı. Yumruklarını sinirle sıktı ve açtı. Rakibinin taşları plansız bir şekilde tahtaya yayılmıştı. Eğer siyah at tahtanın merkezini tehdit etmeseydi, Pi Ying'i mat etmek mümkündü.

Pi Ying "Hamle sırası sizde Albay. İki dakika," dedi kibarca

Ve Kelly gördü -oynamasının bedeli, oynamalarının bedeli vicdanlarının lanetlenmesiydi. Pi Ying vezirini sadece sol çapraza doğru üç kare ileriye oynamıştı, onu kontrol altında tutmak için. Bu hamleden sonra yapması gereken tek şey bir hamle daha yapmaktı; kaçınılmaz, karşı konulamaz bir hamle ve mat. Ve Pi Ying vezirini oynayacaktı. Kendisi için oyun ilgiçliğini kaybetmiş gibi görünüyordu; başka bir şeyle ilgilenmek isteyen bir adamın halini hissetti kendinde.

Gerilla şefi balkona dayanmış, ayakta duruyordu şimdi. Binbaşı Barzov arkasında, ayaktaydı, gösterişli fildişi bir ağızlığa bir sigara yerleştiriyordu. "Bu satrançta son derece acı verici bir durumdur," dedi Barzov, çok beğenmiş

olduğunu belli eden bakışlarla ağızlığı inceleyerek ve sonra elinde çevirerek. "Billirsiniz, bu oyunda şansın yeri yoktur. Kaybedenin mazereti olmaz." Kılı kırk yaran bir sesle bunları söylemişti, anlamak için daha çok genç olan öğrencilerine derin gerçekleri açıklayan bir öğretmenin kibirli sesiyle.

Pi Ying omuzlarını silkti. "Bu oyunu kazanmak beni pek de tatmin etmeyecek. Albay Kelly beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. Hiçbir şeyi riske etmeyerek, oyunu inceliklerinden ve zekadan mahrum bıraktı. Ahçımdan bile daha zeki bir oyun çıkarmasını bekleyebilirdim."

Öfkenin kızgın ateşi Kelly'nin yanaklarını sardı ve kulaklarını tutuşturdu. Karın kasları gerildi; bacakları ileriye doğru hareket etti. Pi Ying vezirini hareket ettirmemeli. Eğer Pi Ying vezirini hareket ettirirse Kelly kaybedecek. Sadece bir şey Pi Ying'i atını hareket ettirmeye razı edebilir -sadizmini yaşaması için verilecek apaçık bir fırsat.

"Artık kabul edin Albay. Zamanım değerlidir," dedi Pi Ying.

Genç onbaşı yakınan bir sesle sordu, "Bitti mi yani?"

Kelly "Çeneni kapat ve yerinde kal," dedi. Zeka pırıltıları dolaşan, karanlık gözlerle Pi Ying'in atına dik dik baktı. Atın oyulmuş boynu tepeden bakıyordu. Geniş burun delikleri vardı.

Beyaz taşların kaderinin masum geometrisi Kelly'nin vicdanının üzerinde patladı. Etkisi, ferahlatıcı, ürpertici bir rüzgarınki gibiydi. Pi Ying'in atına bir kurban verilmeliydi. Eğer Pi Ying kurbanı kabul ederse, oyun Kelly'nin olacaktı. Tuzak kusursuzdu ve sadece bir detaya, yeme bakıyordu.

"Bir dakikanız kaldı Albay," dedi Pi Ying.

Kelly hızlı bir şekilde bakışlarını bir yüzden diğerine gezdirdi, düşmanlık, güvensizlik veya endişe hislerinden etkilenmeksizin bütün gözlere baktı. Birer birer adayları eledi. Bu dördü ani, ezici bir saldırı için gerekliydi, ve bunlar da şahı korumalıydılar. Bir çocuğun portakalısoydumbaşucumakoydum tekerlemesini söylemesi gibi, parmağını kurban olarak seçilebilecek bir taştan diğerine gezdirdi. Geriye sadece bir tek taş kaldı.

Kelly, satranç taşlarının basit bir matematik önermesindeki sıfırdan başka bir şey olmadıklarını düşündü; eğer x ölümse, geri kalanlar yaşayacak. Kararının getireceği trajediyi, hisseden değil trajedi tanımını bilen biri olarak algıladı.

"Yirmi saniye!," dedi Barzov. Pi Ying'in sözlerini almıştı.

Bu soğukkanlı çözüm bir an için Kelly'i terketti, ve durumunun katıksız dokunaklılığını gördü -insanlığın tarihi kadar eski bir ikilem, Doğu ve Batı arasındaki savaş kadar da yeni. İnsanlara saldırıldığında, x'in yüzlerce veya binlerce katı ölmelidir - onlar kendilerini en fazla sevenler tarafından ölüme gönderilirler. Kelly'nin işi x'i seçmekti.

"On saniye," dedi Barzov.

"Jerry," dedi Kelly, sesi yüksek ve kendinden emindi, "bir kare ileriye ve iki kare sola ilerle." Oğlu güven içinde arka sıradan çıktı ve siyah atın gölgesine girdi. Margaret'in gözlerinde olup bitenleri yeniden kavramaya başladığını gösterir pırıltılar dolaştı. Kocası konuştuğu zaman başını çevirmişti.

Pi Ying balkonun parmaklıklarına yaslanmıştı. "Aklınız başınızda mı Albay," dedi sonunda."Ne yaptığınızın farkında mısınız?"

Silik bir tebessüm Barzov'un yüzünü kapladı. Pi Ying'e birşeyler fısıldamak için öne çıktı, fakat görünüşe bakılırsa bundan vazgeçti. Kelly'nin bütün hareketlerini bir duman tülünün arkasından seyretmek için arkasındaki bir sütuna yaslandı.

Kelly Pi Ying'in sözlerine şaşırmış gibi göründü. Ve sonra yüzünü elleriyle gizledi ve acı bir çığlık attı. "Tanrım, hayır!"

"Mükemmel bir hata, eminim," dedi Pi Ying. Heyecanlı bir şekilde yapılan hatayı yanındaki genç kıza açıkladı. Kadın uzaklaştı. Bu jesti Pi Ying'i çileden çıkarmış gibi görünüyordu.

Kelly "Onu geri almama izin vermelisin," diye yalvardı.

Pi Ying parmaklarıyla balkona hafifçe vurdu. "Kurallar olmasaydı dostum, oyunların bir anlamı kalmazdı. Hiç bir hamlenin geriye alınamayacağı konusunda uzlaşmıştık, ve almayacağız da."Bir hizmetkara emretti. "Şahın atına karşılık şahın fili!" Hizmetkar ahşap gövdeyi Jerry'nin durduğu kareye sürükledi. Zokayı yutmuştu, oyun artık Albay Kelly'nindi.

Margaret, "Ne demeye çalışıyor?" diye mırıldandı.

"Neden karının sorusuna cevap vermiyorsun Albay?" dedi Pi Ying. "İyi bir koca ol ve sorusunu cevapla, yoksa bunu ben mi yapmalıyım?"

"Kocanız bir atı kurban verdi," dedi Barzov, Pi Ying'i umursamıyordu. "Sadece oğlunuzu kaybettiniz." Bu sözleri, güçlü, umutlu, büyülü bir şekilde vurgulamıştı.

Kelly, Margaret'in boğazından yükselen boğulma sesini duydu, düşmek üzereyken karısını yakaladı. Bileklerini ovaladı. "Sevgilim lütfen - beni dinle!" Düşündüğünden daha sert bir şekilde onu sarstı. Kadının tepkisi korkunçtu. Ağzından kelimeler taştı - histerik bir şekilde onu suçlayan uğultular. Kelly ellerini karısının bileklerine sıkıca kenetledi ve susarak karısının küfürlerini dinledi.

Pi Ying'in gözleri büyüdü, aşağıda yaşanan fantastik dramdan afalladı, arkasındaki genç kadının ağlamaklı halini unuttu. Kadın Pi Ying'in bluzüne şiddetle asıldı, yalvarıyordu. Bakışlarını tahtadan uzaklaştırmadan kadını geri itti.

Uzun boylu T-4 birdenbire en yakınındaki muhafıza doğru atladı, omuzuyla muhafızın göğsüne vurdu, yumruğunu muhafızın midesine indirdi. Pi Ying'in askerleri toparlandılar, T-4'ü yere savurdular ve sonra tekrar tahtanın üzerine sürüklediler.

Bu kargaşanın ortalarında Jery gözyaşlarına gömüldü, annesi ve babası gibi. Kelly Margaret'i serbest bıraktı ve Margaret titreyen çocuğu sevgiyle kucaklamak için dizlerinin üzerine çöktü. Paul, Jery'nin ikizi, yere düştü, titredi ve kaskatı yerde kalakaldı.

Pi Ying "Oyuna devam edecek miyiz Albay?" diye sordu, sesi yüksekti. Barzow, olacakları engellememe ve görünüşe bakılırsa seyretmeme isteği ile tahtaya arkasını döndü.

Kelly gözlerini kapadı ve Pi Ying'in öldürülmeleri emrini vermesini bekledi. Margaret ve Jerry'e bakamıyordu. Pi Ying elini sessizce salladı. "Bu derin bir pişmanlık -" diyerek yeniden konuşmaya başladı. Dudakları kapandı. Yüzündeki tehdit ifadesi yerini bir şaşkınlık ve aptallık ifadesine terkederek kayboldu. Bu küçük adam balkondan aşağıya, askerlerinin arasına düştü

Binbaşı Barzov Çinli kızla mücadele ediyordu. Kızın küçük elinde, hala özgür olan elinde ince bir bıçak vardı. Bıçağı göğsüne sapladı ve binbaşının önünde yere yığıldı. Barzov kızın düşmesine izin verdi. Balkonun parmaklıklarına doğru uzun adımlarla yürüdü. Muhafızlara "Mahkumları bulundukları yerde tutun!" diye bağırdı. "Pi Ying yaşıyor mu? Sesinde ne öfke ne de hüzün vardı, sadece keyifsiz bir durumun yarattığı bir sinirlilik ve içerleme. Bir hizmetkar yukarı baktı ve kafasını iki yana salladı.

Barzow hizmetkarlara ve askerlere Pi Ying ve kızın vücutlarını dışarı taşımalarını emretti. Yaslara bürünmüş dindar bir kişiden ziyade titiz bir evsahibi gibi davranıyordu. Kimse otoritesini sorgulamaya kalkmadı.

"Öyleyse bu sizin partiniz olmalı," dedi Kelly.

Barzov sert bir şekilde "Asya halkları çok önemli bir lideri kaybetti." dedi. Garip bir şekilde Kelly'e gülümsedi. "Yine de zayıf biriydi, değil mi Albay?" Omuz silkti. "Bununla birlikte sadece inisiyatif size geçti, oyunu

kazanmadınız henüz; ve artık beni Pi Ying'in yerine koymak zorundasınız. Olduğunuz yerde kalın Albay. Birazdan geri döneceğim."

Sigarasını gösterişli balkonunun zeminine attı, ağızlığı havada sallayarak cebine koydu ve perdelerin arasından gözden kayboldu.

Margaret "Jerry iyi olacak mı?" diye fısıldadı. Bu bir soru değil, yalvarıştı sanki merhamet Kelly'nin dudaklarından çıkacak sözlere bağlıymış gibi.

"Bunu sadece Barzov bilir," dedi. Neden başka bir seçeneğinin olmadığını anlaması için hamlesini Margaret'e açıklamaya niyetlendi; fakat açıklamanın sadece karısının yaşadığı trajediyi şiddetlendireceğini biliyordu. Büyük bir hata sonucu gelen ölümü anlayabilirdi; ama soğukkanlı bir akıl yürütmenin, mantıki bir çözümün getirdiği ölümü asla. Bunu kabullenmektense hepsinin ölmesini tercih ederdi.

Yorgun bir sesle tekrarladı, "Bunu sadece Barzov bilir.". Anlaşma, zaferin bedeli üzerine yapılmış anlaşma hala geçerliydi. Görünüşe göre Barzov, Kelly'nin bir hayata karşılık neyi satın aldığını anlamakta zorlanıyordu.

T-4, "Kazanırsak Barzov'un gitmemize izin vereceğini nasıl bilebiliriz?" diye sordu."

"Bilemeyiz asker. Bilemeyiz." Ve bir başka kuşku içini kemirmeye başladı. Belki de kazanması, ölümlerini geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktı....

Albay Kelly Barzov'un dönüşünü ne kadardır beklediğini artık bilmiyordu. Sinirleri, vicdan azabının birbiri ardına gelen dalgalarıyla ve sorumluluğun sabit baskısıyla ölmüştü. Vicdanı karanlığa gömülmüştü. Margaret Jery ile birlikte, hayatı kollarına emanet edilmiş gibi onu sımsıkı sarar bir halde uyuyordu. Paul genç onbaşının arazi ceketine sarılmış, karesine kıvrılmıştı. Jerry'nin karesinde, atın, Pi Ying'in siyah atının oyulmuş başı burun deliklerinden alevler fışkıracakmış gibi bekliyordu.

Kelly balkondan yükselen sesi açık bir şekilde duydu - bir kabustan başka bir sahne. Aklı kelimelere hiç bir anlam yüklemedi, sadece sesleri duydu. Ve sonra gözlerini açtı ve Binbaşı Barzov'un dudaklarının kıpırtadığını gördü. Gözlerindeki kibirli meydan okumayı gördü, kelimeleri anladı. "Doğrusu bu oyunda çok fazla kan döküldü, oyunu bitirmeden terketmek bir savurganlık olacaktı."

Barzov bir kralmış gibi Pi Ying'in minderine kuruldu, siyah botlarını çapraz bir şekilde uzattı. "Sizi yenmeye niyetliyim Albay ve beni zorlamanız beni şaşırtacaktır. Pi Ying'i aptallaştıran bu açık hilenizle oyunu kazanmanız üzücü olurdu. Ama artık o kadar kolay değil. Şimdi benimle oynuyorsunuz Albay. Bir süre için inisiyatif sizde. Ama onu alacağım ve şimdi daha da gecikmeden oyunumuza devam edelim."

Kelly ayağa kalktı, haşmetli gövdesi etrafındaki karelerde oturan beyaz taşadamlarının üzerinde yükseldi. Barzov, Pi Ying'in eğlence anlayışına sahip değildi. Kelly, Binbaşının tavrı ile Pi Ying'inki arasındaki farkı hissetti. Binbaşı oyunu sevdiği için değil, kendisinin ne kadar akıllı ve Amerikalıların ne kadar ahmak olduğunu kanıtlamak için oynayacaktı. Görünüşe göre Pi Ying'in oyunu kaybetmek üzere olduğunu anlamamıştı. Ya da Kelly'nin tahmini tamamen yanlıştı.

Kelly tahtadaki her bir taşı kafasında oynattı, planında bir kusur aradı, eğer bir kusur varsa bu acı, yürek buran kurbanı bir hiç uğruna vermiş olacaktı. Kurbanlık insanların değil ahşap parçalarının kullanıldığı sıradan bir oyunda, rakibini mevcut durumu kabullenmeye davet ederdi ve oyun da burada biterdi. Fakat şimdi, hayatları ve kanları için oynarken, bir ağrı, yokedici bir kuşkunun gölgesi mantığının olağan dişlileri üzerine düşmüştü. Kelly üç hamlede mat etme planını açıklamaya kalkmadı - ta ki hamlelerini yapana, Barzov planını bozabilecek bütün hamlelerini tüketene kadar, tabi böyle bir hamlesi varsa.

Margeret bir çığlık attı,"Jerry'e ne olacak?"

"Jerry mi? Oh tabi ki, şu ufaklık. Jerry'e ne olacak Albay?" diye sordu Barzov." Eğer isterseniz size özel bir hak vereceğim. Hamlenizi geri almak ister misiniz?" Binbaşı medeniydi, keyifli bir evsahibi gibi.

Kelly tekdüze bir şekilde "Kurallar olmasaydı Binbaşı, oyunların bir anlamı kalmazdı." dedi. "Kuralları çiğnemenizi isteyecek son kişi ben olurdum."

Barzov'un ifadesi, hayranlıkla karşık bir sempatiye dönüştü. "Kocanız, hanımefendi, kararını verdi, ama ben kararımı henüz açıklamadım." Saatin dur düğmesine bastı. "Albay hayatlarınızı aptalca harcayana kadar oğlunuzu yanınızda tutabilirsiniz. Hamle sırası sizde Albay. on dakika."

Kelly Margaret'e emretti,"Piyonunu al.". Margaret hareket etmedi. "Margaret! Beni duyuyor

musun?"

Barzov, "Ona yardım edin Albay, ona yardım edin," diye azarladı.

Kelly Margaret'ı dirseklerinden tuttu, siyah bir piyonun durduğu kareye gelmesini sağladı. Jerry annesine yapışmıştı. Annesini Kelly ile ortasına alarak peşleri sıra sürüklendi. Kelly tekrar karesine döndü, ellerini cebine soktu ve bir hizmetkarın tahtadan siyah piyonu uzaklaştırmasını seyretti. "Şah, Binbaşı. Bir şah çektim."

Barzov bir kaşını kaldırdı. "Şah mı, böyle mi dediniz? Bu sıkıcı durumda ne yapacağım. Dikkatinizi, tahtadaki çok daha enteresan sorunların bazılarına nasıl çevirebileceğim?" Bir hizmetkara eliyle işaret etti. "Şahımı bir kare sola kaydır."

Kelly pilota, "Bana doğru bir kare çapraza geçin Teğmen," diye emretti. Pilot duraksadı. "Hareket edin! Beni duydunuz mu?"

"Evet efendim." Yapmacık bir ses tonuydu. "Geri çekiliyoruz değil mi efendim?" Teğmen kendini koyvererek ve kamburlaşarak kareye yürüdü, yavaşça ve kaba bir şekilde.

Kelly yalın bir sesle "Tekrar şah Binbaşı," dedi. Teğmeni işaret etti. "Şimdi filim şah çekiyor." Gözlerini kapattı ve planında bir hata olmadığını tekrar tekrar kendine söyledi, kurban işe yaramıştı, Barzov"n kurtulması imkansızdı. Bu üç hamlenin sonunda olan buydu işte.

"Evet," dedi Barzov, "yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Yapmam gereken tek şey vezirimi şahımın önüne çekmek." Hizmetkar hamleyi gerçekleştirdi. "Artık öykü biraz farklılaşacak."

En uzaktaki piyonuna, paçavraya dönmüş T-4'e "Vezirini al," dedi.

Barzov yerinden sıçradı."Bekle!"

Kelly "Görmediniz mi? Hamlenizi geri almak ister misiniz?" dedi, alaylı bir dille.

Barzov balkonda geriye ve ileriye doğru yürüdü, zor nefes alıyordu. "Elbette gördüm!"

"Bu şahınızı korumak için yapabileceğiniz tek hamleydi," dedi Kelly. "İsterseniz hamlenizi geri alabilirsiniz, fakat sonunda bunun yapabileceğiniz tek hamle olduğunu siz de göreceksiniz."

"Veziri al ve oynamaya devam et," diye bağırdı Barzov. "Al onu!"

"Al onu" diye tekrarladı Kelly ve hizmetkar bu büyük ahşap parçasını zorlukla tahtanın kenarına sürükledi. T-4 şimdi Barzov'un şahına göz kırpıyordu. Albay Kelly bu sefer çok yumuşak bir sesle söyledi. "Mat"

Barzov burnundan soluyordu. "Gerçekten de mat." Sesi gittikçe yükseliyordu. "Bunun nedeni, sizin beceriniz değil Albay Kelly, sadece Pi Ying'in inanılmaz ahmaklığı."

"Oyun oyundur Binbaşı"

T-4 aptalca gülmeye başladı, onbaşı karesine oturdu, teğmen kollarını Albay Kelly'e sardı. İki çocuktan keyifli bir bağırış kopup geldi. Sadece Margaret hala solgun ve korkmuş görünüyordu.

Barzov "Ancak zaferinizin bedeli henüz ödenmedi" diye tısladı. "Ödemeye hazır mısınız?"

Kelly'nin rengi attı. "Eğer istediğiniz kurban ise beni alın."

Barzov fildişi ağızlığına bir başka sigara yerleştirdi, tehditkar bir dakika böyle geçti. Yine titiz bir ses tonuyla konuşmaya başladı, bilge bir titizlikle. "Hayır, çocuğu almayacağım. Sizin hakkınızda, Amerikalılar hakkında resmi bir savaş olsun olmasın Pi Ying gibi düşünüyorum, siz düşmansınız. Sizi savaş esirleri olarak kabul ediyorum."

"Bununla birlikte, ortada resmi bir savaş olmadığı için, hükümetimin bir temsilcisi olarak bölgeden güvenle çıkışınıza nezaret etmekten başka bir seçeneğim yok. Pi Ying'in ölümüyle oyuna ben geçtiğim zaman, planım buydu. Ne kişisel tercihlerimden ne de oyunu kazanmış olmanızdan dolayı serbest kalıyorsunuz. Zaferim beni sevindirecek ve size değerli bir ders verecek, fakat kaderlerinizi değiştirmeyecekti." Sigarasını yaktı ve sert bir şekilde onları süzdü.

"Bu sizin cömertliğiniz Binbaşı," dedi Kelly.

"Sizi temin ederim bu politika gereği. Şu anda ülkelerimiz arasında bir olayın patlak vermesine izin veremeyiz. Bir Rus için bir Amerikalıya karşı cömert olmak içsel olarak imkansızdır, bu kendini inkar etmek olur. Uzun ve acı bir tarihsel süreç sonunda, cömertliğimizi Ruslar için saklamak zorunda olduğumuzu tekrar tekrar öğrendik." Vurguları giderek aşağılamaya dönüştü. "Belki yeni bir oyun oynamak istersiniz Albay - Pi Ying'in inceliklerinin olmayacağı, ahşap taşlarla sade bir oyun,. Buradan benden daha iyi bir oyuncu olduğunuzu düşünerek ayrılmanızı istemem."

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ama bu akşam bunu kabul edemem."

"Eh, öyleyse başka bir zaman." Binbaşı Barzov taht odasının kapısını açmaları için muhafızlara elini salladı. "Başka bir zaman," diye tekrarladı." Sizinle, canlı taşlarla satranç oynamaya Pi Ying gibi istekli başkaları da olacaktır, ve umarım yine orada bir gözlemci olmak onuruna sahip olurum." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Ne zaman ve nerede olmasını arzu ederdiniz?"

"Ne yazık ki zaman ve yer buna uygun değil," dedi Albay Kelly bitkin bir sesle." Ancak yeni bir oyun konusunda ısrarlıysanız, davet etmeniz yeterli Binbaşı, orada olurum."

- Sonraki Kapı

Sonraki Kapı

Eski ev, bütün sesleri geçiren ince bir duvarla birbirine tıpatıp benzeyen iki odaya ayrılmıştı. Kuzeydeki odada Leonardlar, güneydekindeyse Hargerlar oturmaktaydı.

Sekiz yaşındaki oğullarıyla Leonardlar henüz taşınmıştı. Ve duvarın bütün sesleri geçirdiğini hiç unutmadan, oğulları Paul da dahil olmak üzere alçak sesle konuşuyorlardı, Paul geceleri tek başına bırakılabilecek kadar büyümüştü.

Paul'un babası, "Şşşşşşt!" dedi

"Bağırıyor muyum?" dedi annesi."Normal bir tonda konuşuyordum."

"Eğer ben Harger'in bir mantarı çıkartışını duyabiliyorsam, o da seni kolaylıkla duyabiliyordur," dedi babası.

Bayan Leonard, "Birilerinin duymasıyla utanacağım bir şey söylemedim," dedi.

"Paul'a bebeğim dedin," dedi Bay Leonard. "Bu Paul'ü kesinlikle utandırır - ve beni de."

"Sadece bir hitap şekli," dedi kadın.

"Bırakmamız gereken bir hitap şekli," dedi erkek. "Ve ona bir bebekmiş gibi davranmaktan da vazgeçmeliyiz - bu akşam. Elini sıkar, kapıdan çıkar ve sinemaya gideriz." Paul'e döndü."Korkmazsın değil mi oğlum?"

Paul, "Korkmam," dedi. Yaşına göre oldukça uzundu, zayıftı ve annesini andıran yumuşak, sakin ve ışıltılı bir sevimliliği vardı.

Babası, sırtına vurarak "Aslanım benim, dedi. "Bu iyi bir macera olacak."

"Eğer bir bakıcı bulabilseydik, kendimi daha iyi hissedeceğim bir macera," dedi annesi.

"Eğer tablo gözüne bu kadar kötü görünüyorsa," dedi babası, "onu da yanımızda götürelim."

Bayan Leonard irkildi." Oh - hayır o film çocuklara göre değil."

Paul sevimli bir şekilde"Merak etmeyin," dedi. Bazı filmleri, bazı dergileri, bazı kitapları, bazı televizyon şovlarını görmesini istememelerinin nedeni, saygı duyduğu, biraz da varlığından hoşlandığı bir sırdı.

"İzlemesi onu öldürmez," dedi babası.

""Filmin ne hakkında olduğunu biliyorsun, dedi kadın.

Paul masum bir sesle sordu, "Ne hakkında?"

Bayan Leonard yardım için kocasına baktı, ama sonuç alamadı. Neden sonra, "Film arkadaşlarını iyi seçmeyen bir kız hakkında," dedi.

"Oh," dedi Paul. "İlginç bir filme benziyor."

Bay Leonard "Gidecek miyiz yoksa gitmeyecek miyiz?" diye sordu sabırsızlıkla. "Film on dakika sonra başlıyor."

Bayan Leonard dudağını ısırdı. "Tamam," dedi cesaretle. "Bütün pencereleri ve kapıyı kapa, buraya polisin, itfaiyenin, sinema salonunun ve Doktor Failey'in telefonunu yazıyorum." Paul'e dönerek "Telefon edebilirsin değil mi canım?"

"Bunu yıllardır yapıyor!" diye bağırdı Bay Leonard.

Bayan Leonard, "Şşşşşşt!" dedi.

Bay Leonard kafasıyla duvarı işaret ederek "Pardon" dedi. "Özür dilerim."

Bayan Leonard "Paul, canım," dedi, "biz gidince ne yapacaksın?"

Paul "Sanırım mikroskobuma bakacağım," dedi.

Kadın, "Mikroplara bakmayacaksın değil mi?"diye sordu.

Paul, "Hayır, sadece saç, şeker, biber ve bunun gibi ıvır zıvırlar," diye cevapladı.

Annesi onayladığını göstermek istercesine kaşlarını hafifçe çattı ve Bay Leonard'a dönerek "sanırım her şey yolunda, değil mi?"

Bay Leonard "Yolunda." dedi. "biber onu aksırtana kadar tabi!"

Paul "dikkatli olurum," dedi.

Bay Leonard irkildi. "Şşşşşşt!" dedi.

Neden sonra Paul'ün ebeveynleri evden çıktılar, Hargerların radyosu çalıyordu. Sesi o kadar alçaktı ki oturma odasındaki masasının üzerinde mikroskoba bakan Paul spikerin sözlerini duyamıyordu. Müzik zayıf ve uyumsuzdu, belirsiz.

Paul, kavga etmekte olan erkek ve kadını değil, müziği dinlemeye çalıştı.

Paul saçının bir telini daha iyi görebilmek için mikroskoba dayadığı gözünü kıstı, saç telini odaklamak için ayar düğmesiyle oynadı. Parıldayan kahverengi bir yılanbalığına benziyordu; benekliydi ve ışığın saça zayıf bir şekilde yansıdığı yerde belirsiz bir ışık tayfıyla harelenmişti.

Erkeğin ve kadının sesi yeniden, radyonun sesini bastıracak kadar yükseldi. Paul sinirli bir şekilde mikroskobun ayar düğmesini çevirdi, ve mercekler saç telinin üzerinde bulunduğu lamele kadar dayandı.

Kadın tekrar bağırıyordu.

Paul mercekleri gevşetti ve ne kadar kirlendiklerine baktı.

Şimdi de erkek bağırdı - korkunç, inanılmaz bir sesle.

Paul yatak odasından bir sayfa mercek temizleme kağıdı aldı, ve merceklerin lama dokunduğu yerdeki nokta şeklindeki lekeleri temizledi. Mercekleri tekrar sıkıştırarak yerine taktı.

Diğer kapıda her şey yeniden sessizliğe gömüldü - radyo hariç.

Paul mikroskoba, kirlenmiş merceğin bulanıklığına baktı.

Şimdi kavga yeniden başladı - gittikçe yükselen bir sesle, acımasız ve çılgınca.

Paul ürpererek temiz bir lama tuz taneleri serpti ve lamı mikroskobun altına yerleştirdi.

Kadın tekrar bağırdı, tiz, biçimsiz ve zehirli bir haykırışla.

Paul ayar düğmesini kendini zorlayarak sıktı, lam çatladı ve parçalanarak yere düştü. Paul ayağa kalktı, titriyor, bağırmak istiyordu, dehşet ve şaşkınlıkla bağırmak. Bu sona ermeliydi. Ne olursa olsun bu sona ermeliydi.

Adam haykırdı, "Eğer böyle bağırmaya devam edeceksen radyonun sesini aç!".

Paul kadının topuklarıyla yeri dövdüğünü işitti. Baslar Paul'ü sanki bir davulun içine kapatana dek radyonun sesi yükseldi, yükseldi.

"Ve şimdi!"diye bir ses haykırdı radyodan, "Fred'den Katy'e! Bob'dan çok nitelikli biri olduğunu düşündüğü Nancy'e! Altı haftalık bir uzaklıktan ona tapınan birinden Arthur'a! İşte eski Grand Miller Band ve tüm zamanların favorisi, Stardust! Hatırlayın! Eğer bir şarkı hediye etmek istiyorsanız, Miltom dokuz-üç-bini arayın. All-Night Sam'i isteyin!"

Müzik evin köşelerine yayıldı ve evi salladı.

Sonraki kapı gürültüyle çarpıldı. Şimdi de biri kapıyı yumrukluyordu.

Derisinde iğneleniyormuş gibi bir his vardı, Paul bir kez daha mikroskobundan baktı ve mikroskopta bakacak hiçbir şey yoktu. Gerçekle yüz yüzeydi; eğer onları durdurmazsa kadın ve erkek birbirlerini öldüreceklerdi.

Yumruğuyla duvara vurdu. " Bay Harger! Kesin şunu!" diye bağırdı, "Bayan Harger! Kesin şunu!"

"Lavina'dan Ollie'ye". All-Night Sam'in sesi onunkini izliyordu. "Carl'dan Ruth'a, geçen Salıyı asla unutmayacakmış! Mary'den Wilbur'a, bu akşam yalnızmış. Sautern-Finnegan Band soruyor, Love, What Are You Doing to My Heart (Aşk, Ne Yapıyorsun Kalbime)?"

Sonraki kapıdan sesler yükseldi, kapkacak gürültüyle parçalandı, radyonun bir saniyelik sessizliğini doldurarak. Ve daha sonra müziğin inişli çıkışlı tınısı yeniden her şeyi kapladı.

Paul çaresizliğinden titreyerek duvarın yanında ayakta duruyordu. "Bay Harger! Bayan Harger!

Lütfen!"

"Numarayı hatırla" dedi All-Night Sam. "Milton dokuz-üç-bin!"

Paul sersemlemiş bir halde telefona uzandı ve numarayı çevirdi.

Otomatik operatörden "WJCD" gibi bir ses çıktı.

Paul, "Lütfen All-Night Sam'i bağlar mısınız?" dedi.

"Alo'" dedi All-Night Sam. Bir şeyler yiyor, ağzı dolu halde konuşuyordu. Paul, arka planda tatlı, mırıldanan müziği duyabiliyordu ve sonraki kapıdaki radyodan yükselen müziğin orijinalini.

"Birine bir şarkı hediye edebilir miyim?" dedi Paul.

"Neden olmasın" dedi Sam. Attorney General ofisi tarafından sistemi yıkmaya çalıştığı belirtilen örgütlerden birine üye misin?"

Paul bir an düşündü. "Hayır efendim - sanırım değilim efendim," dedi.

Paul, "Bay Lemuel K. Harger'dan Bayan Harger'a" dedi.

"Sam,"Mesaj nedir?" diye sordu.

Paul, "Seni seviyorum," dedi. "Olanları unutalım ve her şeye yeniden başlayalım."

Kadının sesi radyonun sesini bastıracak kadar keskin bir şekilde çıktı, ve Sam bile duydu.

Sam, "Çocuk başın dertte mi" diye sordu."Sizinkiler kavga mı ediyor?"

Paul, Sam'in onun Hargerların akrabası olmadığını anlaması halinde telefonu kapatacağından korkmuştu. "evet efendim," dedi.

Sam, "Ve bu hediyeyle onları tekrar barıştırmayı deniyorsun?" dedi.

Paul, "Evet efendim," dedi.

Sam birdenbire duygusallaştı. "Tamam, çocuk," dedi boğuk bir sesle, "Sahip olduğum her şeyi kullanacağım. Belki işe yarar. Daha önce bir çocuğun kendisini vurmasını bu şekilde önlemiştim.

Paul büyülenmiş bir sesle, "Bunu nasıl yaptınız?" diye sordu.

Sam, "Beni aradı ve beynini havaya uçuracağını söyledi," dedi, "ve ben de The Bluebird of Happiness'ı (Mutluluk Kanaryası) çaldım. " Neden sonra Sam telefonu kapadı.

Paul ahizeyi yerine bıraktı. Müzik durdu ve Paul'ün saçları diken diken oldu. İlk defa modern iletişimin fantastik hızını açıkça görüyordu ve bu onu sersemletmişti.

Sam "Dostlar!" diyerek başladı. "Sanırım herkes bazen durur ve Tanrının ona verdiği bu hayatı nasıl geçirdiğini düşünür. Buradaki konuşmam size eğlenceli gelebilir, çünkü dışımda hep neşeli bir maske taşırım, içimde ne hissettiğim şu anda önemli değil ama ben de bunları bazen düşünürüm! Ve sonra sanki bir melek bana şunları söylemeye çalışır 'Devam et Sam, devam et,' "

"Dostlar!" dedi Sam "Benden radyo mucizesi aracılığıyla bir erkeği ve eşini tekrar bir araya getirmem istendi. Sanırım kendimizi evlilik hakkında kandırmamıza gerek yok. Bir kase kiraza benzemediği kesin! Evlilikte inişler ve çıkışlar vardır, ve bazen insanlar nasıl devam ettireceklerini bilemezler.

Paul, Sam'in bilgeliğinden ve otoritesinden etkilenmişti. Radyonun sesini yükseldi, Sam sanki Tanrının sağ koluymuş gibi konuşuyordu.

Sam bir cıngıl için sustuğunda, yan taraftan hiç ses gelmiyordu. Mucize şimdiden oluşmaya başlamıştı bile.

"Şimdi," dedi Sam, "bu işteki biri yarı müzisyen, yarı filozof, yarı psikolog ve yarı da elektrik mühendisi olmalıdır! Ve! Siz oradaki harika insanlarla çalışmaktan bir şey öğrendiysem o da şudur; eğer insanlar biraz gururlarından fedakarlık etseler kimse boşanmazdı!"

Sonraki kapıdan sevgi öpüşmeleri duyuldu. Sam ile birlikte yaptıkları bu güzel şeyi düşününce Paul'ün boğazına bir yumru oturdu.

"Dostlar!" dedi Sam, "Aşk ve evlilik hakkında söyleyeceklerim işte bu kadar! Bunlar herkesin bilmesi gereken şeyler' Ve şimdi de, Bay Harger'dan Bayan Harger için - seni seviyorum! Her şeyi düzeltelim ve yeniden başlayalım! Sam öksürdü. "İşte Eartha Kitt ve Somebody Bad Stole De Wedding Bell! (Kötü Biri Evlilik Çanını Çaldı!)"

Sonraki kapıdaki radyonun sesi kesildi.

Dünya sessizliğe büründü.

Paul'un içinde önlenemez bir coşku yükseldi. Çocukluk hali yitti ve hayatın o zengin, şiddetli, denemeye değer baş döndürücü uçurumunda asılı kaldı.

Sonraki kapıda bir hareketlenme başladı - yavaş, yavaş yavaş hareketlenen ayakların sesi duyuldu.

"Yani," dedi kadın.

Charlotte - "dedi adam sıkıntılı bir sesle. "Tatlım - yemim ederim ki."

"Seni seviyorum," dedi kadın keskin bir sesle, " Haydi her şeyi düzeltelim ve yeniden başlayalım."

"Bebeğim," dedi adam umutsuzca," bu başka bir Lemuel K. Harger olmalı. Evet böyle olmalı!"

"Karını geri mi istiyorsun?" diye sordu. "Pekala - onun yoluna çıkmayacağım. Seni alabilir Lemuel -sen paha

biçilmez bir elmassın zaten."

"Radyoyu karım aramış olmalı," dedi adam.

"Seni geri alabilir o zaman, seni zampara, seni hilekar, düzenbaz Lochinvar," dedi. kadın "Fakat pek de iyi bir durumda olmayacaksın."

"Charlotte - bırak o silahı," dedi adam. "üzüleceğin bir şey yapma."

Üç el silah sesi duyuldu.

Paul hole doğru koştu, ve Harger'ın dairesinden koşarak çıkan kadına çarptı. Büyük, sarışın bir kadındı, aptal ve ters görünüşlü, dağınık bir yatak gibi.

Kadın ve Paul aynı anda bağırdı, ve kaçmaya çalışırken kadın Paul'ü yakaladı.

"Şekerleme ister misin? diye sordu vahşi bir sesle. "Bisiklet?"

"Hayır, teşekkür ederim, dedi Paul tiz bir sesle." Şimdi değil."

"Hiçbir şey görmedin ve duymadın'" dedi." "İspiyonculara ne olur bilirsin değil mi?"

"Evet!" diye haykırdı Paul.

Küçük para çantasına uzandı, parfümlü yüz mendilleri, saç tokaları ve para çıkardı. "işte" dedi nefes nefese. "Bu senin! Ve eğer çeneni kapalı tutarsan geldikleri yerde daha çok var." Parayı Paul'ün cebine tıkıştırdı.

Kızgın bir şekilde yüzüne baktı, sonra sokakta gözden kayboldu.

Paul dairelerine geri döndü, yatağına atladı, ve yorganı başının üzerine çekti. Yataktaki bu sıcak, karanlık mağarada, kendisinin ve All-Night Sam'in bir adamın öldürülmesine yardım etmiş olduklarını düşündü ve ağlamaya başladı.

Çok geçmeden bir polis tok adımlarla binaya girdi ve copuyla her iki dairenin de kapısını çaldı.

Paul, uyuşmuş bir halde, sıcak ve karanlık mağarasından çıktı ve kapıyı cevapladı. O henüz cevap vermişken, koridordaki diğer kapı açıldı, Bay Harger orada ayakta duruyordu; bitkin ama tek parça.

"Evet memur bey?" dedi Harger. İnce bıyığıyla küçük, kel bir adamdı. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Komşularınız silah sesleri duymuş," dedi polis.

"Gerçekten mi?" diye cevapladı Harger yumuşak bir sesle. Küçük parmağının ucuyla bıyığını ıslattı. "Ne kadar garip, Ben hiçbir şey duymadım." Sert bir şekilde Paul'e baktı. "Yine babanın silahıyla mı oynuyordun genç adam?"

"Oh, hayır efendim," dedi Paul, korkmuştu.

"Ebeveynlerin nerede?" diye sordu polis Paul'e.

"Sinemadalar," dedi Paul.

"Yani evde tek başına mısın?" dedi polis.

"Evet efendim," dedi Paul. "Bu bir macera."

"Babanın silahı hakkında söylediklerimden dolayı üzgünüm" dedi Harger. "Bu evde ateş edilseydi kesinlikle duyardım. Bu duvarlar o kadar ince ki, duymamam mümkün değil."

Paul müteşekkir gözlerle adama baktı.

"Ve sen de silah sesi duymadın değil mi çocuk?" dedi polis.

Paul daha bir cevap bulamadan dışarıda, caddede bir gürültü koptu. İriyarı, anaç bir kadın taksiden iniyordu ve ciğerlerini yırtarcasına dövünüyordu." Lem! Lem, bebeğim."

Binaya girmeye çalıştı, bavulu ayaklarına çarptı ve uzun çoraplarını parçaladı. Bavulu bıraktı, ve Harger'e koştu, kollarını adama sardı.

"Mesajını aldım sevgilim," dedi, "ve şimdi de All-Night Sam'in bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum,. Gururumu bir yana bıraktım ve işte buradayım!"

"Rose, Rose, Rose, - benim küçük Rose'um," dedi Harger. "Bir daha beni terk etme." Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar ve sendeleyerek dairelerine girdiler.

"Şu dairenin haline bak" dedi Bayan Harger. "Kadınlar olmaksızın erkekler kaybetmeye mahkum!" Bayan Harger kapıyı kapatırken Paul, kadının evin dağınıklığından müthiş derecede memnun olduğunu gördü.

"Silah sesi duymadığına emin misin?" diye sordu polis Paul'e.

Paul'ün cebindeki para yığını bir karpuz kadar şişmiş görünüyordu. "Evet efendim," diye fısıldadı.

Polis binayı terk etti.

Paul dairelerinin kapısını kapattı, odasına doğru adımlarını sürüyerek gitti ve yatağa yığıldı.

Paul duvarın kendi tarafında yeni sesler duymaya başladı. Neşeli seslerdi - annesinin ve babasının sesleriydi. Annesi bir çocuk şarkısı söylüyordu ve babası da Paul'ü soyuyordu.

"Şirin - tombul oğlum John," şarkıyı annesi söylüyordu,"Elibiseleriyle yatağa girmiş. Bir pabucu çıkmış, diğeri ayağında - şirin - tombul oğlum John ."

Paul gözlerini açtı.

"Merhaba koca adam," dedi babası, "elbiselerinle yatmışsın."

"Nasılmış benim küçük maceracım?" dedi annesi.

"İyiyim," dedi Paul esneyerek. "Film nasıldı?"

"Çocuklara göre değildi balım," dedi annesi. "Yine de konusunu severdin. Ayılarla ilgiliydi, kurnaz yavru ayılarla.

Babası Paul'ün pantolonunu annesine uzattı, kadın silkti ve yatağın arkasındaki sandalyeye astı. Pantolonu eliyle düzeltti ve cebindeki yığını fark etti. "Oğlan çocuklarının cepleri!" dedi keyifli bir sesle. "Çocukluk gizemleriyle doludur. Büyülü bir kurbağa mı? Ya da iyi kalpli bir prensesten sihirli bir cep çakısı mı?" Elleriyle cepteki yığını okşadı.

"O bir küçük oğlan çocuğu değil, o artık yetişkin biri," dedi Paul'ün babası. "Ve iyi kalpli prensesleri düşünmek için artık çok büyüdü."

Pal'ün annesi ellerini tuttu. "Acele etme, acele etme. Onu uyurken gördüğümde, çocukluğun ne kadar kısa sürdüğünü yeniden fark ettim," Kadın elini pantolonun cebine uzattı ve hüzünlü bir şekilde içini çekti. "Küçük oğlan çocukları elbiseleri konusunda çok titizdirler, özellikle cepleri."

Kadın cepteki yığını yakaladı ve Paul'ün burnunun altına tuttu. " Şimdi anneye burada ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi neşeyle.

Yığın; küf kokulu bir, beş, on ve yirmi dolarlıklarla, taçyaprağı rujla lekelenmiş bir kasımpatı gibi çiçek açmıştı. Ondan yükselen kesif parfüm kokusu Paul'ün başını döndürmüştü.

Paul'ün babası havayı kokladı." Bu koku da neyin nesi?" dedi.

Paul'ün annesi gözlerini yuvarlayarak cevapladı; "bu bir sır."

Sonsuza Uzun Yürüyüş

Şehrin kenarında, tarlaların, ağaçların ve meyve bahçelerinin yanında, körler okulunun şirin çan kulesini gören yanyana evlerde büyüdüler.

Şimdi yirmi yaşındaydılar ve birbirlerini neredeyse bir yıldır görmemişlerdi. Aralarında daima şen, rahat bir yakınlık olagelmişti, ama aşktan hiç bahsetmemişlerdi.

Erkeğin adı Newt'di, kadının adı Catherine. Öğleden sonra Newt, Catherine'nin ön kapısını çaldı.

Catherine kapıya geldi. Elinde biraz önce okuduğu kalın, parlak bir magazin taşıyordu. Dergi baştan sona gelinlerle ilgiliydi. "Newt!" dedi. Onu gördüğüne şaşırmıştı.

Newt, "Benimle biraz yürür müsün?" dedi. Utangaç biriydi, Catherine söz konusu olduğunda bile. Utangaçlığını ilgisiz konuşmalarıyla saklardı, sanki kendisini gerçekten ilgilendiren şey çok uzaktaymış gibi, sanki güzel, uzak ve uğursuz noktalar arasındaki bir görevde sessiz kalan gizli bir ajanmış gibi. Bu konuşma şekli her zaman Newt'in tarzı olagelmişti, kendisini yakından ilgilendiren konularda bile.

"Yürümek mi?" dedi Catherine.

"Bir adım, sonra bir adım daha," dedi Newt, "yapraklar boyunca ve köprülerin üzerinden "

"Kasabada olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Şimdi geldim," dedi.

"Hâlâ ordudasın," dedi.

"Yedi ayım kaldı," dedi. Topçu birliğinde birinci sınıf erdi. Üniforması buruşmuştu. Ayakkabıları tozluydu. Bir duşa ihtiyacı vardı. Elini dergiye doğru uzattı. "Haydi şu hoş dergiye bakalım," dedi.

Dergiyi ona uzattı. "Evleniyorum Newt," dedi.

"Biliyorum," dedi. "haydi biraz yürüyelim."

"Çok meşgulüm Newt" dedi. "Düğüne sadece bir hafta kaldı."

"Biraz yürüyüş," dedi, "seni güzelleştirir. Güzel bir gelin olursun." Derginin sayfalarını çevirdi. "Güzel bir gelin, bunun gibi - bunun gibi - bunun gibi," dedi, güzel gelinleri göstererek.

Catherine; güzeli, güzel gelinleri düşünerek döndü.

"Bu benim Henry Stewart Chasens'e hediyem olacak," dedi Newt. "Seni kısa bir yürüyüşe çıkararak, ona güzel bir gelin bırakacağım."

"İsmini biliyor musun?" dedi Catherine.

"Annem yazmıştı," dedi. "Pittsburghlu muydu?"

"Evet," dedi. "Onu severdin."

"Kim bilir," dedi.

"Acaba - acaba düğüne gelebilir misin Newt?" dedi.

"İznin yeterince uzun değil mi?" dedi.

"İzin mi?" dedi Newt. İki sayfalık bir ilana bakıyordu. "İzinli değilim," dedi.

"Oh?" dedi.

"Benim durumumdakiler firarî olarak adlandırılır," dedi Newt.

"Oh Newt!" Firarî olamazsın," dedi.

"Kesinlikle öyleyim," dedi, dergiye bakmayı sürdürerek.

"Niçin Newt?" dedi.

"Favori gelinlik modelini bulmalıydım," dedi. Dergiden gelinlik modellerinin isimlerini okudu. " Saf? Funda?" dedi. "Efsane? Yürüyen Gül". Gülümseyerek baktı. "Sana ve kocana bir kaşık vermeyi planlıyorum*," dedi.

"Newt, Newt - ne olduğunu söyler misin?" dedi.

"Biraz yürümek istiyorum," dedi.

Bir kız kardeşmiş gibi endişeli bir şekilde ellerini uzattı. "Oh Newt - firari olduğun konusunda beni kandırıyorsun.," dedi.

Newt hafif bir sesle polis sireni taklidi yaptı, kaşlarını kaldırdı.

"Nereden - nereden geliyorsun?" dedi Catherine.

"Fort Brag," dedi.

"Kuzey Carolina'da mıydı?" dedi.

"Haklısın," dedi. "Scarlett O'Hara'nın okula gittiği Fayetteville'nin yakınlarında."

"Kaç günde geldin Newt?" dedi.

Başparmağını kaldırdı, otostop çekiyormuş gibi yaparak "iki günde," dedi.

"Annen biliyor mu?" dedi.

"Buraya annemi görmeye gelmedim," dedi.

"Kimi görmeye geldin?" dedi.

"Seni," dedi.

"Niçin?" dedi.

"Çünkü seni seviyorum," dedi. "Şimdi biraz yürüyebilir miyiz?" dedi. "Bir adım, sonra bir adım daha - yapraklar boyunca ve köprülerin üzerinden -"

Şimdi yürüyorlardı, ağaçların arasından, kahverengi yaprakların üzerinden.

Catharine kızgın ve sinirliydi, ağlamayı bıraktı. "Newt," dedi, "bu tamamen çılgınlık."

"Nasıl yani?" dedi Newt.

"Beni sevdiğini söylemek için ne kadar çılgın bir zamanlama," dedi. "Daha önce hiç böyle şeyler söylemedin." Durdu.

"Yürümeye devam edelim," dedi.

"Hayır," dedi. "Artık yürümeyeceğim, seninle dışarı çıkmamalıydım bile," dedi.

"Ama çıktın," dedi.

"Seni evden uzaklaştırmak için," dedi. "Eğer biri gelseydi ve senin o şekilde konuştuğunu duysaydı, düğüne sadece bir hafta kalmışken -"

"Ne düşünürlerdi?" dedi.

"Senin çılgın olduğunu," dedi.

"Niçin?" dedi.

Catherine derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Yaptığın bu çılgınlığın beni sevindirdiğini söyleyebilirim," dedi. "Senin gerçekten bir firari olduğuna inanamıyorum, fakat belki de öylesin. Senin gerçekten beni sevdiğine inanamıyorum. Fakat -"

"Seni seviyorum," dedi Newt.

"Şey, beni gerçekten sevindirdin," dedi Catharine, "ve seni her zaman bir arkadaş olarak gördüm Newt, çok yakın bir arkadaş - fakat artık çok geç." Newt'den bir adım uzaklaştı. "Beni hiç öpmedin bile," dedi, ve kollarıyla kendisini korudu. "Bunu şimdi yapmalısın demedim. Demek istediğim bunu senden hiç beklemediğimdi. Sana nasıl cevap verebileceğime dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Sadece biraz daha yürüyelim," dedi. "İyi zaman geçirelim."

Tekrar yürümeye başladılar.

"Sana nasıl tepki vermemi beklersin?" dedi.

"Ne bekleneceğini nasıl bilebilirim ki?" dedi. " Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Senin kollarına atılacağımı mı düşündün?" dedi.

"Belki," dedi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi.

"Hayal kırıklığına uğramadım," dedi." Bununla ilgilenmiyorum. Bu çok güzel, sadece yürümek."

Catharine tekrar durdu. "Bundan sonra ne olacağını biliyor musun?" dedi.	
"Hayır," dedi.	
"El sıkışacağız," dedi. "El sıkışacağız ve arkadaş olarak kalacağız," dedi. "İşte bundan sonra olacak olan."	

Newt başını salladı. "Peki," dedi. "Ara sıra beni hatırla. Seni ne kadar sevdiğimi hatırla."

Catharine elinde olmadan gözyaşlarına boğuldu. Newt'e arkasını döndü, sonsuza kadar uzuyormuş gibi görünen ağaçlara daldı.

"Bunun anlamı nedir?" dedi Newt.

"Öfke," dedi Catharine. Yumruklarını sıktı. "Hakkın yok -"

"Söylemeliydim," dedi.

"Eğer seni sevseydim," dedi, "bunu daha önce bilmene izin verirdim."

"Yapar mıydın?" dedi.

"Evet," dedi. Yüzünü çevirdi, ona baktı, yüzü kızarmıştı. "Bunu bilirdin," dedi.

"Nasıl" dedi.

"Görürdün," dedi. "Kadınlar bunu saklamada pek başarılı değillerdir."

Newt yaklaşarak Catharine'nin yüzüne baktı. Şaşkınlığına. Söylediklerinin doğruluğunu ispatlıyordu, kadınlar aşklarını saklayamıyorlardı.

Newt şimdi aşkı görüyordu.

Ve yapması gerekeni yaptı. Onu öptü.

"Cehenneme kadar yolun var," dedi, Newt O'nu bırakırken.

"Benim mi?" dedi Newt.

"Bunu yapmamalıydın," dedi

"Sevmedin mi?" dedi.

"Ne bekliyordun?" dedi - "vahşi bir tutku mu?"	
"Sana söylüyorum," dedi, " hiçbir zaman daha sonra ne olacağını bilmedim."	
"Hoşçakal deriz," dedi.	
Hafifçe kaşlarını çattı. "Peki," dedi.	
Kurt Vonnegut Jr. Öyküleri	88

Başka bir konuşmaya başladı. "öpüştüğümüz için üzgün değilim," dedi. "Çok güzeldi. Öpüşmeliydik, böyle yakın olmalıydık. Seni her zaman hatırlayacağım Newt, iyi şanslar."

"Sana da," dedi.

"Teşekkürler Newt," dedi.

"Otuz gün," dedi.

"Ne?" dedi.

"Otuz gün hapis," dedi - "bir öpücüğün maliyeti."

"Ben - ben üzgünüm," dedi, "ama senden firar etmeni istemedim."

"Biliyorum," dedi.

"Böyle aptalca bir şey yaparak kahramanlık madalyası bekleyemezsin," dedi.

"Kahraman olmak hoş olmalı," dedi Newt. "Henry Stewart Chasens bir kahraman mı?"

"Şansı olsaydı olabilirdi," dedi Cahharine. Yeniden yürümeye başlamış olduklarını güçlükle fark edebildi. Vedalaşma unutulmuştu.

"Onu gerçekten seviyor musun?," dedi.

"Kesinlikle, onu seviyorum," dedi sıcak bir şekilde. "Eğer onu sevmeseydim, onunla evlenmezdim!"

"Neyini seviyorsun?" dedi.

Yeniden durarak "Doğruyu söylemek gerekirse!" diye bağırdı. " Ne kadar saldırgan olduğun hakkında fikrin var mı? Henry'nin birçok, birçok, birçok iyi özelliği var. Evet!," dedi. "ve belki de birçok, birçok, birçok kötü özelliği. Fakat bu seni ilgilendirmez. Henry'i seviyorum ve onun meziyetlerini seninle tartışacak değilim!"

"Üzgünüm," dedi, Newt.

"Gerçekten!" dedi Catharine.

Newt onu yeniden öptü. Onu yeniden öptü çünkü Catharine bunu yapmasını istedi.

Şimdi büyük bir meyve bahçesindeydiler.

"Evden nasıl bu kadar uzaklaşabildik Newt?" dedi Catharine.

"Bir adım, sonra bir adım daha - yapraklar boyunca ve köprülerin üzerinden " dedi Newt.

"Hepsi toplandı - adımlarımız," dedi Catharine.

Yakındaki körler okulun kulesindeki çan çaldı

"Körler okulu," dedi Catharine. Uykulu bir şaşkınlıkla kafasını salladı. "Şimdi eve geri dönmeliyim,"

"Ne zaman hoşçakal desem," dedi Catharine," öpülüyorum."

"Hoşçakal de" dedi Newt.

Newt kısacık kesilmiş çimlerin üzerine, bir elma ağacının altına oturdu. "Otur," dedi.

"Hayır," dedi.

"Sana dokunmayacağım," dedi.

"Sana inanmıyorum," dedi.

6-7 metre ilerideki bir başka ağacın altına oturdu. Gözlerini kapadı.

"Henry Stewart Chasens'i düşle," dedi.

"Ne?" dedi.

"Kocan olacak kişiyi düşle," dedi.

"Peki, düşleyeceğim," dedi. Gözlerini sımsıkı kapadı, kocası olacak kişinin bir an için hayalini

yakaladı.

Newt esnedi.

Ağaçlarda arılar vızıldıyordu, ve Catharine neredeyse uyumuştu. Gözlerini açtığı zaman Newt'in gerçektenden de uyuduğunu gördü.

Yavaşça horluyordu.

Catharine Newt'in bir saat uyumasına izin verdi, ve o uyurken bütün yüreğiyle onu sevdi.

Elma ağaçlarının gölgesi doğuya doğru uzadı. Körler okulunun kulesindeki çan yeniden çaldı.

"Chick-a-dee-dee-dee," bir ibibik geçti.

Uzaklarda bir yerde bir otomotik testere çalıştırıldı, susturuldu, çalıştırıldı ve susturuldu, ağaç hala kesiliyordu.

Catharine altında oturduğu ağaçtan Newt'e yaklaştı, Newt'in çekim alanına girmişti.

"Newt?" dedi.

"Hımm?" dedi. Gözlerini açtı.

"Geç oldu," dedi.

"Merhaba Catharine," dedi.	
"Merhaba Newt," dedi .	
"Seni seviyorum," dedi.	
"Biliyorum, dedi.	
"Çok geç," dedi.	
"Çok geç," dedi	
Gerinerek ayağa kalktı. "Güzel bir yürüyüştü," dedi.	
"Bence de," dedi.	
"Burada mı ayrılıyoruz?" dedi.	
"Nereye gideceksin?" dedi.	
"Kasabaya otostop yapmaya, kendi içime dönmeye," dedi.	
"İyi şanslar," dedi.	
"Sana da," dedi. "Benimle evlenir misin Catharine?"	
Kurt Vonnegut Jr. Öyküleri	93

Gülümsedi, bir an sert yüzüne dik dik baktı, sonra hızla yürümeye başladı.

Catharine Newt'in gölgeler ve ağaçlar arasında gitgide küçülmesini izledi, durur ve dönerse şimdi, ve onu çağırırsa, ona koşacaktı. Başka seçeneği yoktu.

Newt durdu. Döndü. Onu çağırdı. "Catharine," diye bağırdı.

Ona koştu, kollarına atıldı, hiçbir şey söyleyemedi.

*: Bir Welsh geleneğine göre; erkek nişan yüzüğünü özenle oyulmuş tahta bir kaşıkta sunar.